

#3 2010
41. vuosikerta

Sössö

3 | 2010
41. vuosikerta

Julkaisija:

Teknillisen korkeakoulun
Sähköinsinööriilta ry

Verkossa: <http://sik.ayy.fi/>
Postiosoite: PL 13000,
00076 AALTO

Päätoimittaja:

Anna Mannila
anna.mannila@tkk.fi

Toimittajat:

Janne Askola
Jussi Ekström
Olli Pirttilä
Emma Suppanen
Juulia Suvilehto

Vierailevat:

Paula Jukarainen, Joona-
Pekka Kakko, Sini Kinnunen,
Tuomas Kiuru, Tuukka Koistinen,
Jarkko Koskelo, Jyrki Luukko,
Riku Lääkkölä & kumppa-
nit, Karla Nieminen, Hilla
Pohjalainen, Panu Simolin

Kuvitus:

Kaisu Ölander

Kansi:

Ian Tuomi

Sisäkansi:

Jukka Kakkonen

Taitto:

Anna Mannila
Janne Askola

Painopaikka:

ArtHouse Oy, Helsinki

Painos:

900

Palaute ja verkkolehti:

sik-sosso@list.ayy.fi
<http://sik.ayy.fi/sosso/>

Tilaus:

<http://sik.ayy.fi/tilaa-sosso/>

ISSN-L 0785-1707

ISSN 0785-1707 (Painettu)

ISSN 1798-1727 (Verkkolehti)

Miehet seinällä

Minusta tuli teekkari sattumalta. Pienenä haaveeni oli olla äidin-kielenopettaja tai kirjailija, luki-ossa taas haaveilin ryhtyväni psykologiksi. Sattuma ja vitutus kuitenkin johtivat tieni tänne. Koulutusohjelmankin arvoinkin onneksi osui jotakuinkin nappiin.

Muutin Otaniemeen elokuun lopulla 2008, muutamaa päivää ennen koulun alkua. Olin käynyt tietenkin niemessä seikkailemassa muutaman kerran aiemminkin, mutta en ollut erityisemmin viettänyt täällä aikaa. Kun muuttoauto Jyväskylästä saapui Jämeräntaival kauden pihaan, tunsin kuitenkin saapuneeni kotiin: pihalla soi luupilla Kahen kilon siika.

Muutaman viikon päästä tästä, kun koulut olivat jo alkaneet, törmäsin teekkarikylän seuraavaan omituisuuteen. Kävelin kaikessa rauhassa kohti solu-huonettani, kun huomasin, että asuintalon seinää pitkin laskeutui – köyden varassa sentään – pieni mies. Fuksi kun olin, järkytyin hieman, mutta kukaan muu ei tuntunut pitävän tätä omituisena. Kämppeikseni vahvasti vaikutelmani tapahtuman tavallisuudesta ja on sittemmin painottanut useampaan kertaan, että teekkarikylässä voi tehdä oikeastaan mitä vaan, eikä kukaan katso kiero.

Teekkariyhteisö ei ole lakannut vieläkään hämmästyttämästä minua. Vapaamielinen ilmapiiri kun ei ilmeisesti rajoitu pelkkään opiskelijakylään, vaan on syöpynt myös Aalto-yliopiston Otaniemen yksikköön. Aloitin hiljattain ihka ensimmäisen Oikean Kesätyöni, yliopiston leivissä tietenkin. Ensimmäinen viikko meni selkää rikkoessa, mutta toisen viikon alussa tajusin valittaa työhuoneeni irkkikanavalla tuolien epämu-
kavuudesta – lopputuloksena istun nyt loppukesän vaaleanpunaisella jumppapallolla. Selkä on lakannut vaivaamasta ja pieni pomppelhtiminen rauhoittaa kummasti Matlabin kanssa taistelua.

En tiedä, onko tämä opiskeluaika nyt sitten kaikesta huolimatta elämäni parasta aikaa, koska en ole kovin paljon niitä muita aikoja vielä elänyt. Toivottavasti ei ole, sillä elämänsä huippukohtien eläminen noin kuusikymmentä vuotta ennen kuolemaansa on aika masentava ajatus. En ole kuitenkaan katunut harkitsematonta päätöstäni ryhtyä teekkariksi. Omituisinta, hillittömintä ja kiireisintä aikaa tähän mennessä tämä nimittäin on ollut.

Eilen näin taas kiipeilijöitä seinälläni. Kerroin asiasta kämppeikseni, ja ajauimme keskusteluun opiskeluaajoista sekä teekkarikylän ja Otaniemen ihmeellisyyksistä. Jonkinlaiseksi loppukaneetiksi muodostui kehoitus: "Avaa silmäsi!" Koskaan ei voi tietää, millainen yksisarvinen kulman takaa pullahtaa näkyviin, ainakaan Otaniemessä.

Päätoimittaja,

Annukka

Ps. Tässä lehdessä pohditaan stereotyyppisen teekkarin olemusta (s. 16-17), kierretään Otaniemeä samaisen otuksen matkassa (s. 18-19), ja ehditään Ruotsista Kreikkaan ja Kiinaan asti. Lisäksi Martti Valtonen paljastaa synkeitä salaisuuksia menneisyydestään ja uudet fuksikapteenit esittäytyvät, sekä kaikkea muuta mukavaa.

Kuva: Joni Orponen

Sisällys

32

Tutut & turvalliset

Pääkirjoitus

Tulukaa kahtoo!

Puhiksen pulinat

Jykä fiiliksissä

Kipparit

Tuomaksen ja Paulan omaperäinen esikoinen

Haastattelussa Martti Valtonen

Professori lupaa oppikirjaa

HPTMK

LIHAA!!

Cooking with Sössö

This time we just cooked with little plan

Äiti, apua!

Äiti kesätunnelmissa

Kulttuuri

Veto käy

Kolumni

Jallun uusi kämppis paljastuu täsmäverkostoitujaksi

Sarjis & Kisa

Lukeeko näitä kukaan?

Tapahtumakalenteri & Shanghai

Ihan rehellisesti?

3

Aalto Inside

Meil ois tämmöinen intranetkin

5

Muista välillä nukkua

Ohjeita fuksille ja ehkä vanhoille runkkareillekin

6

Sössö testaa: Aallon pääsykokeet

Pääsisikö aaltolainen kouluunsa jos nyt hakisi?

7

Otaniemen punakat vipeltäjät

Mitä teekkareista sanotaan

9

Tour de Otaniemi

Poljetaan paikoillaan

32

Maaailma & menot

33

Missä ihmiset kävelevät ylösalaisin

Painuivat sinne missä pippuri kasvaa

34

EESTEC: Tervetuloa Kreikkaan!

Raportti EESTECin kongressista

36

Erään tapahtuman anatomia

Ruotsalainen juttu

37

1000 voltia! Varo!

Kohta päästään kaikki näpräämään

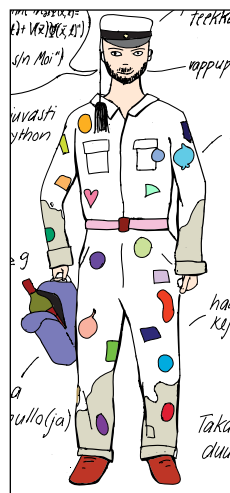
38

Kohti PoTa90:tä

Kävikö Kaasalainen Tshekkoslovakiassa?

30

16

28

Pääsykoefiiliksiä

Päärakennuksen B-salissa 129 hakijaa tekemässä elämänsä, ei ehkä vaativinta, mutta yhtä merkityksellisimmistä kokeista. Pääsykoe yhdessä sen kanssa, mitä pari kuukautta sitten kirjoitti hakupaperiin tulisi määrittämään lopullisen uravalinnan. Vai tulisiko? Tupsulakkisten jo koulussa olevien pääsykokeilijoiden tunnelmat matikan pääsykokeen jälkeen olivat lähinnä tuumailua opintojen jatkamisesta nykyisellä linjalla: linjan vaihtamisella ei näemmä tunnuta saavuttavan tarpeeksi lisää arvoa nykyisiin opintoihin, jotta pääsykokeisiin oikeasti jaksaisi uudestaan lukea. Ja miksi tarvitsisi vaihtaa?

Perinteisesti hakijoita on kiinnostanut aikaisempina vuosina kovan pääsyrajan linjat, joka todennäköisesti johtuu siitä, että ne yhdistetään kovatasoiseen opetukseen. Luontevasti itsekin menin aikanani sokeasti massan mukana ja asetin kiinnostuksen kohteeni edellisvuosien pisterajojen mukaiseen järjestykseen. "Jos muutkin arvostavat tuota linjaa, niin eihän se kovin huono voi olla."

Eipä tärpännyt kaksi ensimmäistä hakutoivetta ja kouluun tullessa karisivat ne loputkin harhaluulot, että olisin jotenkin poikkeuksellisen lahjakas. Nykyään otan mielummin mallia lukihäiriöisestä ja välttävästi akateemisessa opiskelussaan pärjänneestä Richard Bransonista: Virgin Groupin perustajasta, joka on puskenut unelmaansa etäänpäin rohkeudella ja yritteliäisyydellä. Koulumenestys ei ole kaikki kaikessa. Tietty taso asioiden sisäistämisessä tietysti vaaditaan, mutta yritteliäisyys saa enemmän painoarvoa nykyisessä arvomaailmassani.

Sähkö- ja tietoliikennetekniikkakaan eivät ole kaikkein helpoiten sisäistettäviä aloja ja kun laitokselle saapuu minunkin kaltaisia pallopäitä, niin ei ole opetushenkilökunnallakaan varmasti helppoa. Toivottavasti uusista fukseista tulee jälleen aikaisempia vuosikertoja fiksumpia, ja yritteliäämpiä.

Jyrki Luukko, puheenjohtaja

"Keitäs te ootte?"

No keitäpä hyvinkin! Tai toisin sanoen SIK:n uudet fuksikipparit Paula ja Tuomas. Koska olemme tosi ihania, meillä on oma palsta, jota voi seuraila seuraavan lukuvuoden aikana. Siksipä ajattelimme hieman kertoa itsestämme näin alkutuimaan.

Tuomas Kiuru	Kuka olet?	Paula
Tuoppi	Lempinimi?	Pame
Tuoppi88	IRC-nick?	pamee
21	Kuinka vanha olet?	par kymppii
2008	Milloin aloitit opiskelun?	2008
77-75	Kengännumero?	77-75
useimmiten kiinni	Sepalus?	ravollaan
UNIX-tunnusten muistaminen ulkoa	Mikä on erityistaitosi?	mahtipontinen aivastaminen
ei kovin paljoa isompi	Mitä sinusta tulee isona?	vanha ja ruttunen
sininen	Silmien väri?	vihreä/ruskea/toisinaan punainen
vaalea	Hiusten väri?	vaaleahkohkö
kiltatoiminta ja satunnainen palloilu	Mitä harrastat?	kiltailu, lenkkeily, palloilu, pylyily
suomi, englantia ja saksa	Mitä kieliä osaat?	Java, Python, C
Bruce Springsteen - Thunder Road	Suosikkibiisi?	Justice - Phantom pt.II
Hyvä tästä tulee!	Mimmonen homma?	iha semmonen perus
punkku	Viini?	holtiton
Jallu	Avec?	Iha sama, ei sitä nimilappua oo
		kuitenkaa mishään! (söin sen)
yksi"nolla?pylly!	Pöytätoive?	SIK-A-pöytä
kiivi ja siitepöly	Allergiat?	merihomot

Proffahaastattelu: Martti Valtonen

Haastattelu: Anna Mannila
Kuva: Joonas Helistén

Piirianalyysin profetta paljastaa sisäisen biolaisensa.

Kuka olet ja mistä tulet?

Olen Martti Valtonen, alunperin Hietalahdesta. Asuin 15 ensimmäistä vuottani TKK:n silloista kirjastoa vastapäätä ja vietin paljon aikaa pääarakennuksen rappusilla pelaamassa pesäpalloa ynnä muuta.

Mulle oli aina itsestään selvää, että tulen hakemaan Polille. Jossain vaiheessa haaveilin arkkitehdin urasta, mutta piirustusmaikka sanoi, että ei noilla taidoilla kannata. Äidin siskon mies oli opiskellut sähköllä ja se sai minutkin hakeutumaan tänne.

En ollut mikään himorakentaja, mutta kuulemma olin kolmevuotiaana tehnyt kokeita sähköllä. Siihen aikaan karkit olivat usein tinapaperissa, joten olin ottanut tinapaperia ja kääriänyt sitä töpselin ympärille ja työntänyt seinään. Sen jälkeen olen vähän pelännytkin sähköä.

Mitä teet nykyään?

No jos ihan viime vuosista puhutaan, niin suurin osa ajasta menee paperitöihin, erilaisiin hallinnollisiin pelleilyihin. Tämä muutosvauhti on niin järjetön. Mutta minun pitäisi tutkia ja opettaa. Tutkimuspuolella teen numeerisia laskekenta-algoritmeja, joilla piirejä saa laskehtua tehokkaammin, koska niiden koko kasvaa jatkuvasti.

Mutta tässä loppuvaiheessa minulla on lähinnä tämä opetuspuoli. Olen seurannut kurssipalautetta pitkään ja nähnyt siellä toistuvan toiveen oppikirjasta, jota olen nyt tekemässä. Jos oikein hyvin käy, ensi syksynä fukseilla on oppikirja ja piiri ykkösestä ja sitten vuoden päästä piiri kakkosesta.

Mä katsoin tossa yhden haastattelun, joka tehtiin 90-luvulla ja silloinkin puhui oppikirjasta, mutta nyt se on vähän konkreettisempaa. Kirjan toisena tekijänä on **Anu Lehtovuori**, jolla on parem-

pi tuntuma siihen, mikä opiskelijoille on vaikeaa.

Miksi olet päätnyt juuri yliopistolle?

Kun opiskelin, ajattelin että menisin sairaalaan töihin, ja aloitin anatomian opinnotkin, mutta sitten kun tuli diplomityövaihe, en saanutkaan kesätöitä HYKSiltä, jonne olin hakenut. Sain kuitenkin Otaniemestä sellaisen paikan, jossa pystyin tekemään dippatyön ja myöhemmin väitöskirjan samasta aiheesta. Siinä vaiheessa tajusin, että okei, kyllä tämä akateeminen ura on minua varten.

Miksi kannattaa opiskella elektroniikkaa ja sähkötekniikkaa tai tietoliikennettä ja mikä tässä on kaikkein mielenkiintoisinta?

Kun katsot ympärillesi, mikä alue on niitä voimakkaimmin kehittyviä, niin kyllä se on tämä meidän ala. Tämä antaa mahdollisuuden poikkitieteellisyyteen ja liittyy muun muassa lääketieteeseen.

Mielenkiintoisinta on se, kun näkee, että jotakin tapahtuu, mutta ei ymmärrä heti miksi, ja sen selville ottaminen, että mistä tämä tulee.

Mikä sinun mielestäsi on yliopiston rooli ja miten opiskelijat siihen liittyvät?

Opiskelijan rooli on mielestäni parantumassa suuressa Aalto-yliopistossa, eli ihan selkeästi tavoitteena on opiskelijoiden integroiminen osaksi tätä yhteisöä. Meidän laitokssamme on tarkoituksena rakentaa opiskelijasatelliitti, joka rakennetaan kokonaan opiskelijavoimin ja lähetetään taivaalle 2013.

Yliopiston tehtävä on mielestäni olla sivistyslaitos, joka parhaimmillaan tuottaa uutta tietoa ilman, että joutuu olemaan liiaksi sidoksissa rahoittajiin. Yliopistossa pitää olla rahoitettuna vapaata tutkimusta, joka ei nyt välttämättä

tässä vuoden sisällä tuota mitään.

Miten opiskelijoiden pitäisi lukea piirianalyysia?

Uuden oppikirjan avulla. Ei vaan, piirianalyysi on sellainen aine, joka ennen kaikkea vaatii itse tekemistä. Me ollaan puhuttu lihaskuistista, eli pitää istua ja tehdä eivätkä asiat mene perille kuuntelemalla, toisin kuin monet asiat lukiossa. Oppikirjasta aiotaan sellaista, että oppimiskynnystä madallettaisiin mahdollisimman paljon ja siitä tulisi mahdollisimman selkeä.

Mitä professorit tekevät kesälomalla?

Osin veneilee, osin viettää aikaa kesämökillä ja Kreikan saaristossa.

Onko sinulla terveisiä fukseille?

Terveiseni ovat samat kuin fuksioppaassa: opetelkaa perusasiat, ne eivät muutu.

Entä vanhemmille opiskelijoille?

Ei nyt tule mieleen. Olen jotenkin fiksoitunut näihin fukseihin. Ennen opetin myös kenttäteorioita, mutta kenttäteorian professuurin jälkeen kentät jäivät minulta pois. Ja erikoiskurssejakin on pikkuhiljaa löytynyt muita hoitamaan, ja minun tehtävä on hoitaa nämä fuksit. Haaveenani on nähdä, onko oppikirjalla vaikutusta oppimistuloksiin.

Lohdun sana vielä kaikille piirianalyysin kanssa painiskeleville: haastattelun jälkeen Valtonen kertoi, ettei itsekään päässyt aluksi piirianalyysiä läpi.

Työllä tulosta – jo pienestä pitäen.

Etsimme kannattavia ja kestävän kehityksen mukaisia kasvumahdollisuuksia hiilidioksidittomassa sähköntuotannossa. Analysoimme markkinoita ja teknologioita, laadimme toimintasuunnitelmia, strategioita ja investointiesityksiä. Parasta tässä ovat haasteelliset tehtävät, taitavat työkaverit ja tekemisen meininki.

Joonas Rauramo
Business Development Manager
Power-divisioona

*Fortum tutkii kaiken aikaa, miten energiaa voidaan tuottaa ja käyttää entistä tehokkaammin ja puhtaammin – kestävää kehitystä edistäen. Näin energiamme edesauttaa niin nykyisten kuin tulevien sukupolvien elämää. Jos löydät itsestäsi samaa energiaa, tervetuloa töihin. Tarjoamme sinulle monipuolisia mahdollisuuksia kasvaa, kehittyä ja mennä eteenpäin omalla urallasi. **Luodaan yhdessä uuden sukupolven energiaa!***

**Oppia ikä kaikki.
Menestystä opintoihin!**

fortum.fi/urapolku

**Miten tulemme toimeen vähemmällä,
kun maailma vaatii enemmän?**

**Tehokas tuotanto ja vähähävikkinen siirto varmistavat
enemmän energiaa pienemmällä luonnonvarojen kulutuksella**

Answers for energy.

SIEMENS

HPTMK:n kannaottoja, osa2

Jos eläimiä ei ole tarkoitettu syötäväksi, miksi ne maistuvat niin hyvältä?

Nykypäivinä maapallon väestön keskuudessa on havaittavissa ilmiö, jonka tulisi herättää paheksuntaa kaikissa kunnan ihmisisä. Ilmiö on tietenkin kasvissyönti, tuo modernin ajan kommunismi. Kasvissyönti itsessään on ihan fine, jääpähän enemmän lihaa meille tervehenkisille.

Kasvissyöntiin liittyy kuitenkin liikaa paheksuttavia lieveilmiöitä, kuten hälyttävän voimakas moraalisäteily (yleensä n. 17 kukkahattua voimakkuudeltaan). Aina jostakin löytyy yksi näitä "y-hyy, minä en syö lihaa, liha on pahasta ja eläimet kärsii sen valmistusprosesseissa ja yhy yhy. Lisäksi käytän vain itse koirani karvoista tekemiäni vaatteita ja loukkaannun verisesti mikäli joku paha porvarisika uskaltaakin syödä pihviä kilometrin säteellä minusta" -tyyppejä.

Aivan helvetin ärsyttävää, ja mikä pahempaa, useimmiten myös tekopyhää. Vaikuttaa siltä, etteivät nämä rastapäiset, pilveä pössyttelevät oman elämänsä sankarit todellisuudessa välitä luonnosta tai eläimistä, ovatpahan löytäneet hyvän kanavan kokea moraalista ylemmyyttä. Vanhoina aikoina tällaiset ihmiset löytyivät yläluokan kahvikerhoista paheksumasta alaluokan moraalista rappiota, nykyään yläluokan hyväosaisista lapsista jotka välttämättä tahtovat pelastaa maailman ihan itse, mutteivät ihan välttämättä halua tehdä sen eteen mitään kovin konkreettista.

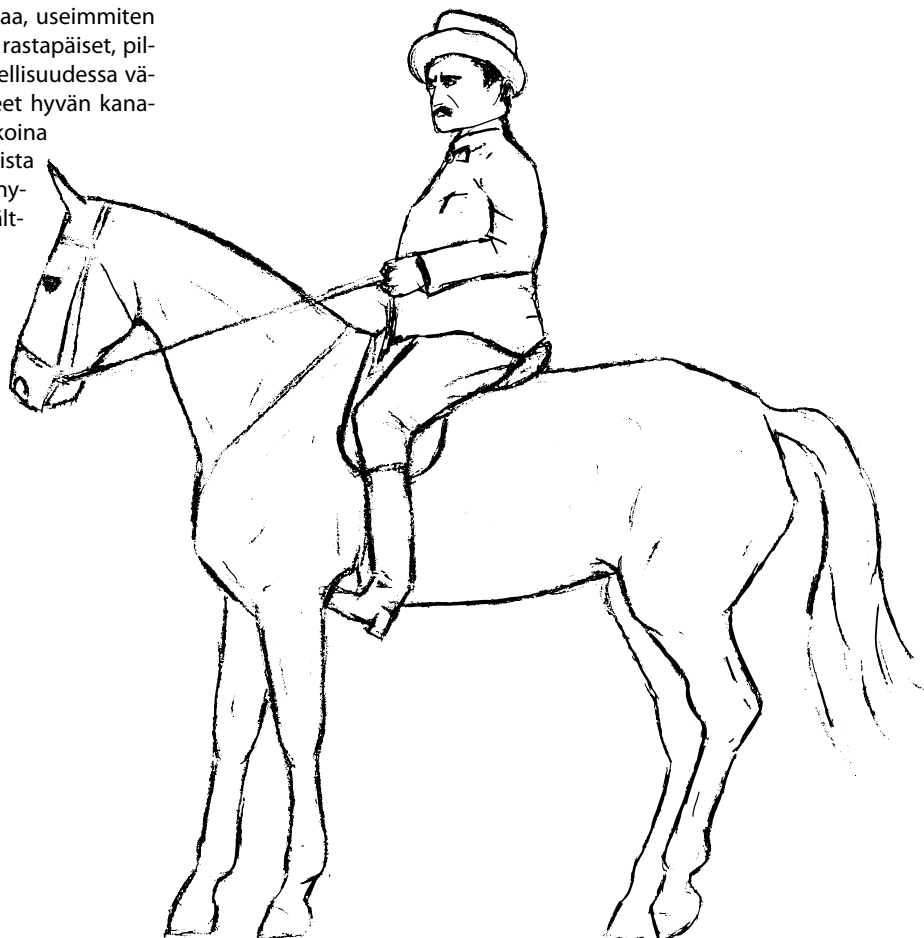
Kasvissyöjät ja muut moraalisäteilijät: Antakaa toisten syödä lihaa, lihaa syövät ihmiset kuitenkin maksavat ne verot joilla teidän anarkomarkojen sosiaalituot kustannetaan.

Kunnioittaen,
HPTMK:n rakastettu puhemies, ajatusten
Vantaankoski ja tasavallan ystävä,

T.E.K. Pärekori

HPTMK on innovatiivinen joukko huolestuneita kansalaisia. HPTMK:n jäsenpohja on hyvin laaja, vaikka se rajoittuukin lähinnä SIKkiläisiin. HPTMK:n toiminta koostuu muun muassa kannan ottamisesta päivänpolttaviin kysymyksiin sekä elimistön huolellisesta sisäisestä desinfiatiosta.

Kannanotot syntyvät hedelmällisten pienryhmäkeskustelujen tuloksena. Perinteinen pienryhmäkeskustelu koostuu yleensä aivomyrskystä, eli niin kutsutusta "brainfartingista". Pienryhmäkeskustelujen tulokset esitellään HPTMK:n rakastetulle puhemiehelle, T.E.K. Pärekorille nelikenttämudossa. HPTMK kannattaa kaikkea, paitsi niitä asioita joita jäsenistö kokee tarpeelliseksi paheksua, kuten hitaasti käveleviä ihmisiä.

Aalto Inside – ja minäkin saan olla osa sisäpiiriä

Teksti: Emma Suppanen
Kuvat: Emma Suppanen, Aalto Inside

Muuta Aallon intranet ei opiskelijalle vielä oikeastaan tarjoakaan, paitsi toki mahdollisuuden vaikuttaa siihen, mitä tarjotaan. Ja ruokalistoja.

”Mä kesken oon, en valmiiksi tuu”, laulaa Antti Tuisku kappaleessaan Keskeneräinen ja tulkinnee näin paitsi monen teini-ään kuohuissa kamppaillevan, myös uudenuutukaisen Aalto-yliopiston uudenuutukaisen intranetin tähänhetkisiä tunteja.

Alussa < kesken < valmis

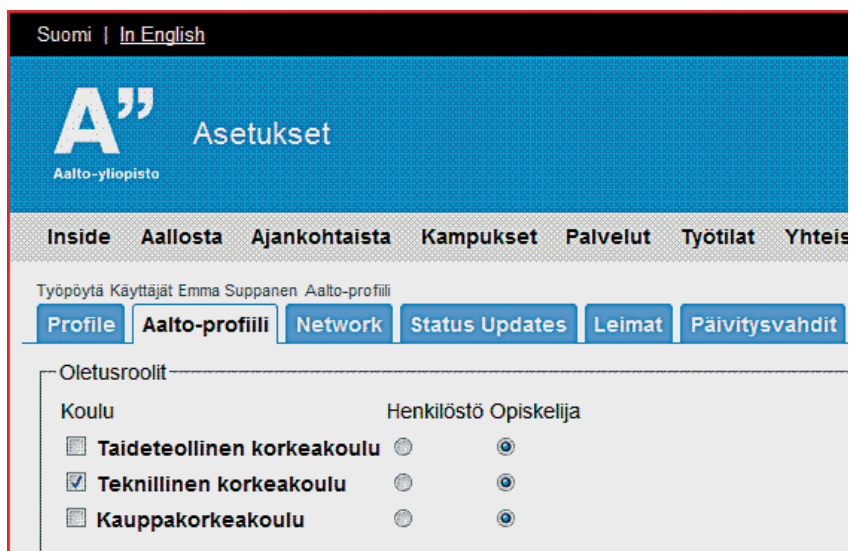
Aalto Insidesta ei tahdo saada käsitystä, kun kaikessa tiedotuksessa törmää koko ajan siihen, kuinka sivusto on keskente-koinen. Aalto Inside avattiin 15.2.2010 ja sen keskeneräisyyden ymmärtää vertaamalla sen kehittämisessä kestänyttä reilua kuutta kuukautta Helsingin Yliopiston intranet-projektin viemiin kolmeen vuoteen.

Uuden nettiportaalin tarve oli tietysti ilmeinen, sillä Aalto Inside listaa etusivullaan sisältämiensä koulujen nettipalveluista vain WebOodin (toim. huom. suomessa ei sanaa voida kirjoittaa näin), Nopan, Optiman, Uraverkon, MOT-sanakirjan, Kassin, HSE:n Ura-ja rekrytointipalvelut, HSE:n Kurssimateriaali ja kurssisivustot, Piazzan, Future Learning Environmentin eli FLE3:sen, Lume Liven, Moodlen ja Onnin.

Tarkoituksena on toki rakentaa sivu, joka kokoa tietoa, ja josta olisi siten selkeää lähteä tietoa etsimään.

Kaikki != kesken

Jo nyt sivulle on kasattu kattava ja informatiivinen tietopaketti eri kampuk-

Profiilinäkymää sisäpiiristä

sille kulkemisesta, niiden rakennuksista ja tiloista, ravintoloista, kirjastoista ja IT-palveluista. Tätä ei kuitenkaan valitettavasti saada vielä Aallon ensimmäisille fukseille käytettäväksi, koska tekniikka pettää ja vierailijatunnuksia ei saada aikaan.

Nykyisellään Aalto Inside vaikuttaa lähinnä henkilökunnan sisäisen postin korvikkeelta. Lisäksi siellä voi jo nyt kommentoida kaikkea – ominaisuus, jolta voi odottaa paljon, mikäli hs.fi:n voidaan katsoa toimivan ennakkotapauksena – ja tämän lisäksi halutessaan seurata ihmisiä ja heidän tekemisiään, joten palvelun luulisi löytävän käyttäjänsä myös pienemmillä paikkakunnilla varttuneista.

Kun t -> tulevaisuus, kesken -> valmis?

Kaikkeen uuteen on aina helpompi vaikuttaa, varsinkin, kun se on jo muutostilassa. Jos olet aina kaivannut jotain, tilaisuus kannattaa käyttää hyväkseen, koska Inside pyrkii varmasti vastaamaan kysyntään.

Aalto Insidesta jokainen voi ladata Aallon visuaalisen ilmeen materiaalipaketit itselleen. Samalta sivustolta löytyy myös Aallon tunnuksen käyttöön hyvin tarkat ohjeet, joita tosin rikotaan tälläkin hetkellä tässä lehdessä. Sangen holtiton anarkiaa.

Sössö kysyy:

1. Mitä Aalto Inside on opiskelijalle? Millaista sisältöä on esimerkiksi suunnitteilla?
2. aalto.fi vs inside.aalto.fi, miten määritellään sisällön jako? Henkilöstön kohdalla asia on selvempi – on esim. julkisia ja sisäisiä tapahtumia – mutta opiskelijoilla tällaista jakoa ei oikeastaan ole.
3. Sivuilla on jo käytössä opiskelija/henkilöstö-statuksen ja kampuksen ohjaama profilointi, mutta voiko itseään muuten suojella uutistulvalta? Miten sisällön määrää estetään räjähtämästä käsiin?
4. Kun kerran statustakin voi päivittää, niin tuleeko jatkossa myös mahdollisuus reaaliaikaiseen keskusteluun tai yksityisten viestien lähettämiseen?
5. Onko nimi (Aalto Inside) pysyvä ja lopullinen? Tottakai kyse on sisäisestä viestinnästä, mutta tarvitseeko sitä korostaa, kun strategiaankin on hienosti kirjattu arvoihin avoimuus? Ja sama efektiin saataisiin aikaan esim. nimeämällä sivusto Alvariksi, koska vain sisäpiiri puhuttelisi Aaltoa etunimellä.
6. Jos Aalto Inside on lopullinen nimi, niin saisiko etusivulle inside-läppiä?

Lotta Knuutinen Aalto-yliopiston viestinnästä vastaa:

- 1.-4. Touko-kesäkuun 2010 aikana toteutetaan opiskelijoille suunnattuja käyttäjätarve- ja konseptointityöpajoja. Työpajojen tarkoitus on kerätä tietoa opiskelijoiden/opetushenkilöstön toiveista, tarpeista, vaatimuksista, ideoista liittyen yleiseen opiskelijaviestintään ja Insiden opiskelijakanavaan.
Kartoitusten pohjalta tehdään opiskelijakanavan konsepti ja toteutussuunnitelma. Täten kohdat 1-4 ratkeavat opiskelijoiden tarpeiden ja konseptin myötä. Lisätietoa: <https://inside.aalto.fi/pages/viewpage.action?pagelid=7176580>
5. Mitä tulee nimeen, olisi Alvar muuten hyvä nimi, mutta tällöin palvelu sijaitisi osoitteessa alvar.aalto.fi ja menisi jo aika likelle <http://www.alvaraalto.fi/> -palvelua ja Alvar Aalto -säätiön omistamaa tavaramerkkiä. (Toim. huom. Aallon etunimistä vielä Hugo ja Henrik käyttämättä.)
6. Ehdotuksesi "Inside-läppä -palstasta" on muuten mainio! Juuri tämänkaltaisia ideoita keräämme opiskelijoilta työpajoissa. Seuraava työpaja pidetään torstaina 20.5. klo 9.30-11.00 (Otaniemi, Lämpömiehenkuja 2, 4.krs). Olet tervetullut mukaan tähän – voit ilmoittautua suoraan minulle.

Keskustelufoorumit - Discussion forums			
	Topics	Posts	Last post
 Yleinen keskustelu - Allmän diskussion - General Discussion	18	43	by Tapio Ala-Nissilä (ala@hut.fi) ☒ Mon May 10, 2010 3:09 pm
 Insiden kehitysoorumi - Insides utvecklingsforum - Forum for Inside Development	12	91	by Antti Ruotsistenmäki (avr@hut.fi) ☒ Wed May 05, 2010 2:47 pm
 Aloitteet - Förslag - Initiatives	1	5	by Maria Klonner (mklonner@hut.fi) ☒ Wed Apr 28, 2010 8:08 am
 Tori - Torg - Market	6	9	by Henri Weijo (Henri.Weijo@hut.fi) ☒ Mon May 10, 2010 10:16 am
 Inside FAQ	1	1	by Mikka Roina (marcine@hut.fi) ☒ Tue Feb 16, 2010 2:15 pm
Keskustelua Insiden sisällöistä – Discussion about Inside's content			
	Topics	Posts	Last post
 Sandbox Description of your first forum.	6	13	by Nimi puuttuu (Nimi) ☒ Wed May 12, 2010 11:29 am
 HR-palvelut - Human Resources	14	20	by Nimi puuttuu (Nimi) ☒ Wed May 12, 2010 11:45 am

Intranetin foorumilla keskustelu ei ole vielä erityisen vilkasta

Muista välillä nukkua

eli muutama sana opiskelusta

Teksti: Emma Suppanen

Piirros: Kaisu Ölander

Kuvat: Timo Idänheimo

Valitettavasti opiskelusta puhuttaessa tulee olettaa, että tietyt itsestäänselvyydet pätevät: oppimistavat ovat yksilöllisiä ja hyvään lopputulokseen on monta eri tietä. On tunnistettava omat vahvuutensa ja heikkoutensa ja oltava oman itsensä asiantuntija blablabla eikä muiden neuvoja pidä kuunnella liikaa. Niinpä minun neuvoni ovat seuraavat:

ÄLÄ PANIKOI.

Kysy. Viittaa itse tai tutustu ihmisiin, jotka viittaavat estoita. Säästää aikaa ja vähentää turhautumista. "Everything, dear Watson, is simple when it is explained to you," sanoi Sherlock Holmeskin. Kokeile toisia laskareita, jos assari ei oikein vakuuta.

Saa kysyä.

Opi käyttämään toisten (henkilökunnan lisäksi esimerkiksi kaverit, isot, muut vanhemmat tieteenharjoittajat) asiantuntemusta hyväksesi ja olet ymmärtänyt jo jotain tärkeää diploma-insinööriydestä.

Luo itsellesi mielikuva kiireestä. Tämä ei vaadi välttämättä oikeaa kiirettä, mutta sekin toki toimii. Saat enemmän aikaan, etkä vietä kolmea tuntia pohtien sitä miten tänään pitäisi vielä tehdä jotain kouluun liittyvää – ja päädy siirtämään tehtävää kuitenkin huomiseksi.

Älä lykkää liikaa asioita myöhemmälle. Itseään on rattoisampaa kiittää kuin syyttää. Käy laskareissa, välikokeissa ja tenteissä, vaikka valmistautuminen olisikin mennyt pieleen: pisteitä voi saada, vaikka vastaus ei edes olisi kovin hyvä. Käy myös vähintään kokeilemassa jokaisen kurssin luentoja ja opiskele itse kotona.

Pyri muodostamaan jonkinlainen rutiini. Mitä useammin jonkin luennon tai laskarin jättää väliin, sitä helpompi se on jättää väliin jatkossakin. Ja unirytmisi on lähes yhtä helposti hukattavissa kuin motivaatiokin – niinpä molemmista kannattaa ainakin yrittää useimmiten pitää kiinni.

Toisaalta hyväksy realiteetit ja aseta itsellesi tavoitteet niiden mukaan. Palatakseni truismeihin: aikaa on rajallisesti ja tapojaan on hankala muuttaa. Sitä niittää, mitä kylvää ja niin maa kuin petaa.

Aseta ihan oikeasti itse itsellesi tavoitteet. Työn joutuu kuitenkin tekemään itse, joten välttyy turhalta stressiltä ja katkeroitumiselta, jos ei pyri suorituksillaan miellyttämään muita, vaan päättää itse elämänsä prioriteetit. Itsekin kirjoitan tätä juttua jo neljättä päivää, eikä tästä kovin kummoista tule, sanoi päätoimittaja siihen mitä tahansa, mutta ihan kivasti menee minulla kuitenkin.

Muista, että tenttikausia on vuodessa kuusi. Kursseja voi suorittaa myös itsenäisesti.

Muista välillä myös syödä.

Muista olevasi yliopistossa. On eri asia mennä kouluun oppimaan ja mennä kouluun opetettavaksi. Ole aktiivinen, anna palautetta. Kuten kulunut totuus kuuluu: jos ei edes yritä vaikuttaa, ei pitäisi myöskään valittaa.

Hanki funktiolaskin. Graafisia laskimia ei yleensä tenteissä hyväksytty. Sähköllä opiskellessa ei kannata omistaa laskinta, joka ei laske kompleksilukuja. Käteviä ominaisuuksia ovat myös symbolinen laskenta, lukujärjestelmästä toiseen muuntaminen ja matriisilaskutoimitukset.

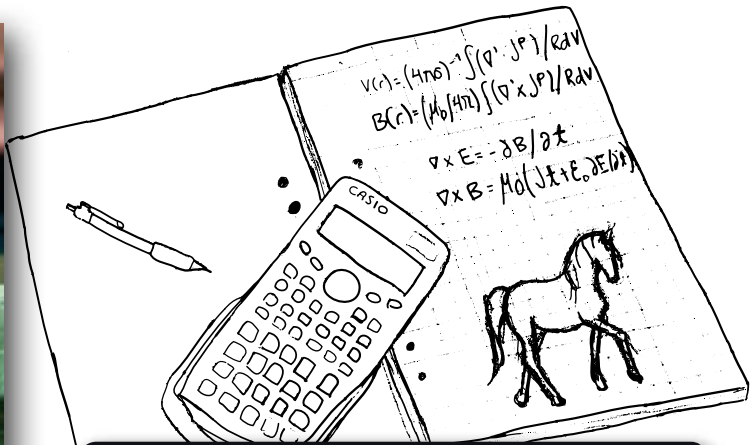
Käy uusinoissa. Iterointi ei ehkä ole matemaattisista keinoista eksaktein, mutta tuloksen silläkin saa. Ja uusiminen on yliopistossa huomattavan paljon helpompaa kuin lukiossa.

Avautuminen kannattaa. Valitustilaisuudessa käymällä voi saada arvosanansa nousemaan.

Muista välillä myös: syödä, nukkua, liikkua ja huolehtia siitä, että joku – esimerkiksi sinä – siivoaa, tiskaa, pyykkää ja käy kaupassa.

All work and no play makes Jack a dull boy, ja internetistä voi katsoa miten siinä sitten kävi, jos ei jo tiedä. Eli ei näin.

Ja koska selviöt ovat jo muodostuneet näiden vinkkien motiiviksi, niin vielä muutama ennen kuin loppuu: Elät vain kerran, ehdit olla töissä kuitenkin pidempään kuin opiskelet ja jokaisen tentin ehtii kyllä suorittaa ennen valmistumista. Ei järkeä kauhalli päähän ajeta ja neuvottu mies on puoliksi autettu, joten ole hyvä.

Laajasta matematiikasta/oppimäärästä:

- Jos kiinnostaa matematiikka ja asioiden tarkempi, perusteellinen tarkastelu, niin mielestäni kannattaa kokeilla perusaineiden laajaa oppimäärää.
- Laaja oppimäärä on mukava est- ja tlt-opiskelijoille, koska siihen kuuluu laaja matematiikka (L1-L3), mutta ei muita sähköläisiä laajempia ohjelmoinnin tai fysiikan kursseja. Fysiikan labratkin ovat samat 2 op laajalaisilla ja muilla. Nämä jutut voivat vaihtua vuosittain ja ne näkee opinto-oppaasta!
- Matematiikan peruskurssi L4:lla on paljon sähköllä opiskeluun liittyviä asioita. Mikäli päätät ottaa laajan matikan, kannattaa käydä pakollisten kurssien L1-L3 lisäksi kurssi L4. Fysiikan lisäkurssit kuuluvat L4:n kanssa laajalaisille valinnaiseen laajan sivuainemoduuliin. Nämä jutut voivat vaihtua vuosittain ja ne näkee opinto-oppaasta!
- Laajan matikan luennot ovat yleensä hyviä ja niillä kannattaa käydä. Muistiinpanoja ei kannata mielestäni kaikesta taululle kirjoitetusta tehdä. Opetuksen seuraaminen kirjasta ja epäselvien tai kirjasta löytymättömien asioiden kirjoittaminen muistiin oli minusta tehokkainta.
- Laskareihin löytyy usein apua kirjasta, fyysikoiden kirjastosta tai fyysikoiden irc-kanavalta. Tutustu muihin laajalaisiin ja fyysikoihin. Ei ole väärin käydä useissa (4) laskareissa joka viikko.
- Haittapuoli laajassa matikassa on asioiden hieman eri järjestyksessä käsitteleminen kuin sähkön normaalissa matikassa. Aikaa laskareiden kanssa voi myös kulua hieman enemmän, mutta ehkä myös kaloreita kuluu aivoissa normaalia enemmän raivoisan ajattelun johdosta.
- Laajan matematiikan läpäisyn jälkeen muut kurssit ja asiat elämässä tuntuvat helpoilta!

Teksti: Karla Nieminen

Sössö testaa: Aalto-yliopiston pääsykokeet

Taideteollinen korkeakoulu

Elokuvataiteen koulutusohjelma

Elokuvauksen suuntautumisvaihtoehto

Vuonna 2005, samana vuonna, kun hain TKK:lle, hain myös TaiKiin. TaiKin ennakotehtävät menivät läpi, joten pääsykokeiden jännittäminen saattoi alkaa. Harmikseni kuitenkin huomasin pian, että sekä TKK:n että TaiKin pääsykokeet olivat samana päivänä. Molemmat pääsykokeet järjestettiin kuitenkin Helsingissä, joten sinne täytyi mennä joka tapauksessa, valintaa ehditsi vielä miettiä. Pääsykoeaamuna tein lopulta insinöörimäisen loogisen päätöksen: TKK. Sieltä valmistuttua saisin ainakin töitä ja paljon rahaa. Samana aamuna sain vielä hämmästyneen puhelinsoiton: "Missä olet? Sulla olis pääsykokeet TaiKissa." Selitykset TKK:n pääsykokeista eivät vakuuttaneet TaiKin herraa, vaan tämä tuntui lähinnä ihmettelevän, miten joku voi hylätä TaiKin pääsykoemahdollisuuden.

Kierrätystä ennakotehtävissä

Vuoden 2010 ennakotehtävät julkaistaan Aallon nettisivuilla. Valinta on helppo: Elokuvaus, sama linja kuin viisi vuotta sitten. Viime vuoden 3,4% sisäänottomäärä ei kuitenkaan nosta odotuksia korkealle. Ennakotehtäviä selailllessa hämmästyin. Yhden lyhytelokuvatehtävän aihe on sama kuin vuonna 2005: *Matka*. Saman aiheen pureskelu toistamiseen tuntuu

heti tylsältä. Jotain erilaista on kuitenkin pakko keksiä, ties vaikka arvostelijat tutkisivat hakijoiden taustat ja vertailisivat tätä videota edelliseen tuotokseeni.

Toinen kuvaustehtävä on mykkädokumentti jostain urheilulajista. Oma ultimateharrastus tarjoaa sopivan vauhdikasta menoa, ja sisäkauden finaalitkin pelataan aivan pian. Tämän pitäisi olla varma nakki. Ajan kuluessa ahdistus alkaa kasvaa. Matkan idea puuttuu vieläkin, mitähän helvettiä siihen oikein keksisi. Ultimate-video on sentään jo työn alla, mutta yhdestä pelistä kuvattu materiaali tuntuu jääneen hieman laihaaksi saaliiksi. Finaalien jälkeen alkanut tauko kuitenkin pakottaa tyytymään tilanteeseen.

Töiden viimeinen jättöpäivä lähestyy uhkaavasti, joten on pakko laittaa pökököä pesään. Väännän videot väkisin kasaan viimeisenä iltana ja ravistelen hihasta vielä tarinan muotoisen elämänekertani. Kello alkaa mennä jo ohi aamun pikkutunneista, joten pienet torkut, ja aamulla vielä elokuvien poltto DVD:lle ja koululle tulostamaan elämänekerta.

Ehdin Taideteolliselle korkeakoululle helposti pari tuntia ennen määräaikaa. Kirjekuori häkkiin satojen muiden sekaan, ja jännittynyt odotus voi alkaa.

Arvostelun jälkeen

Kauan odotetut tulokset saapuvat postin välityksellä. Kirjeen avaaminen jännittää, aivan kuin tulevaisuuteni muka riippuisi tästä paperilapusta.

Hakemuksia tuli yhteensä 58 ja haastatteluun kutsuttiin 13. Hakemuksesi perusteella sinua ei valitettavasti ole valittua vaintakokeen seuraavaan vaiheeseen...

Vaikken hakenutkaan kouluun aivan tosissani, niin silti hylkäyskirje tuntuu ikävältä. Laiskuus ennakotehtävien kanssa alkaa harmittaa: olisinko kovemmalla panostuksella voinut olla yksi noista 13:sta? Olinko viisi vuotta sitten lahjakkaampi kuin nyt? Onko kenties TKK tappanut kaiken luovuuteni? Teinkö sitenkin väärän valinnan tuona aamuna vuonna 2005?

No, ainakin tämä todistaa sen, että ei sinne TaiKiin ihan vahingossa pääse. Ei ainakaan yrittämättä.

Teksti ja kuvat: Tuukka Koistinen

Aalto University
School of Science
and Technology

Teknillinen korkeakoulu

Tuotantotalouden koulutusohjelma

15.4.2010

Sain viimein päätettyä, minne haen, ja "laitoin paperit menemään" – eli vähän klikkailin netissä monivalintakysymyksiin vastauksia – Aalto-yliopiston tuotantotalouden koulutusohjelmaan.

huhti-toukokuu 2010

Huomaan koulutuksen maksullisuudesta/maksuttomuudesta keskusteltavan – etenkin hs.fi:n keskustelupalstalla. Tiedän kuitenkin, ettei sinne parane mennä.

16.5.2010

Hesarissa luki, että kuulemma tulevilla johtajilla on jo 17-vuotiaana muita parempi itsetunto. Päätän lopullisesti olla lukematta pääsykokeisiin. Isolla itseluottamuksella bluffi onnistuu aina, ja ison itseluottamuksen voi aina bluffata. Aukoton taktiikka, jonka myötä en koe voivani epäonnistua. Näin asenteenikin jo indikoiki runsasta itseluottamusta, joten en jaksais vaivata itseäni itseluottamuksen ja -tunnon mahdollisilla nyanssieroilla.

19.5.2010

Sain tietää olevani pääsykokeiden aikana töissä. Hups. Päätän haluavani palkan enkä pääsykoevapaita.

1.6.2010

Olen pääsykokeissa hengessä mukana, päivystäessä on aikaa samaistua. Pomo kertoo hakevansa TAIK:iin. Aiheesta ei synny keskustelua.

2.6.2010

Paperihaava. Tämänkin olisin ehkä välttänyt, jos olisin mennyt pääsykokeisiin enkä töihin. Käykää kouluja lapset! Jotten ihan sössisi tätä juttua, kysyin asiantuntijalta konsulttiapua, ja hän ystävällisesti antoi kattavan lausunnon:

"Saapuessani koepaikalle oli tunnelma hiostava. Tuoreiden abiturienttien kylmä hiki loi haihtuessaan päälafkalle subtrooppisen ilmaston. Navigaattori tuntui olevan jäänyt suurimmalta osalta kotiin: pääarakennuksen hankalat käytävälabyrintit harhauttivat tänä vuonna taitavimmankin suunnistajan - jopa tavallisesti niin rauhallinen vahtimestarin koppi oli kerännyt eteensä jonon epätietoisia ihmisiä.

Matematiikan koe alkoi tuttuun tapaan lämmittelytehtävillä. Ensimmäisenä luotiin yhtälö tuotteen myyntihinnan määrittelemiseksi, kun kuljetus-, virkistys-, ym. kulut riippuivat tähtien asemasta Saturnuksen suurimpaan kuuuhun.

Kokeessa oli myös – yllätys! – todennäköisyystehtävä. Niistä ei kokeneinkaan fyysikko osaa sanoa valaistua sanaa. Koetta jatkettiin vektoriaritmetiikalla ja integroinnilla (peace of cake?).

Ehkäpä kokeen jälkikäteen feisbuukatuin tehtävä oli pahamainen vetokoiratehtävä: kolme vetokoiraa oli sidottu jousien varassa olevalla kiinnityslenkillä vaijeriin. Kysymys kuuluikin, mihin jousien potentiaalienergia minimoituu! Tästäkin tehtävästä selvittiin pikaisella pohtimisella.

Myös vuoden 2010 fysiikan valintakoe tuntui olevan (ainakin ensimmäisten) tehtävien osalta käsiheiluttelua. Ensimmäisessä tehtävässä yhdisteltiin oikeita suureita mittatuloksiin. Kukapa olisi arvanut, että YleX:n taajuus Kokkolassa on 94 MHz! Toisessa tehtävässä piirrettiin kuvaaja taulukoitujen arvojen perusteella ja integroitiin kuvaaja graafisesti – no problemio.

Kokeesta löytyi myös mekaniikkaa kaltevassa tasossa, sekä joka-vuotinen virtapiiri. Laskeskelin aikaisemmin kokeeseen tulevan kondensaattoritehtävän, mutta tällä kertaa valistunut arvaukseni osoittautui vääräksi. Ilmeisesti joku pitää käynnistysmoottorin läpi kulkevaa virtaa kondensaattoreita kiinnostavampina.

Kokeessa perehdyttiin myös sähkömagneettisiin voimiin ja termodynamiikkaan.

Kaiken kaikkiaan valintakokeet tuntuivat olevan tänä vuonna hie-man aikaisempia helpommat, ainakin fysiikan puolella. Nousevatko sisäänpääsyraajat tänä vuonna, se jää nähtäväksi.

Kesäterveisin, Turbaanipäinen Banaani"

Teksti: Emma Suppanen

Seuraavassa numerossa: jonkinlaisia johtopäätöksiä sekä Aalto-yliopiston kauppakorkeakoulun pääsykoe.

Teekkarit, nämä Otaniemen punakat vipeltäjät

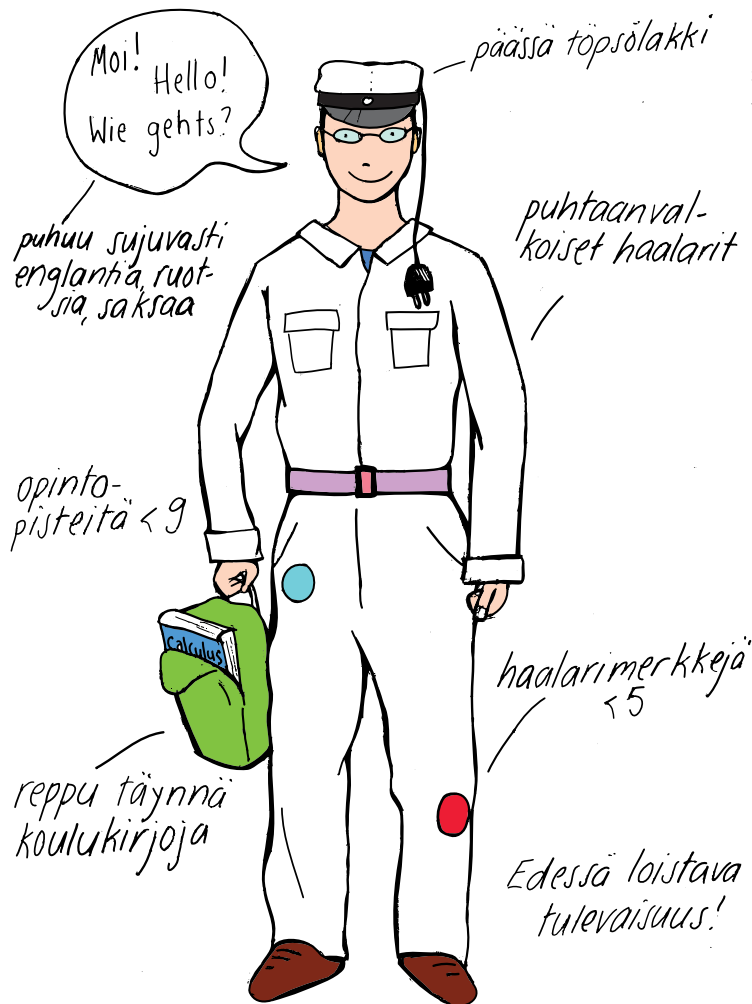
Teksti: Jussi Ekström
Kuvat: Kaisu Ölander

Millainen on stereotyyppinen teekkari? Parhaiten tähän kysymykseen vastaa luonnollisesti henkilö, joka ei niinkään teekkarikulttuuria tunne. Niinpä saadakseni mielenkiintoisia vastauksia jalkauduin kentälle rahvaan pariin haistelemaan kansan syvissä riveissä vellovia näkemyksiä teekkareista. Toisin sanoen päädyin haastattelemaan enemmän tai

vähemmän teekkarikulttuuriin tutustuneita tuttaviani heidän näkemyksistään koskien teekkareita.

Vastauksien kirjo oli lopulta varsin suppea, ja näkemykset jakautuivat oikeastaan kolmeen eri kategoriaan. Suurimmalle osalle tuli mieleen opintutuksensa ryypäävät känniörvelöt haalareissaan ja tupsulakeissaan. Toinen yle-

nen näkemys puolestaan oli hiljaiset ja ujut nörtit, jotka tuhlaavat aikansa tietokoneella istumiseen. Myös kiltahörhöily ja aktiivinen opiskelijatoiminta saivat oman pienen osansa. Koska yleistäminen ja lokerointi on mukavaa, voinen saamieni vastausten perusteella luokitella teekkarit seuraavaan kolmeen pääryhmään.

Kuvassa tyypillinen fuksi

Bilettäjät haalareissaan (ja toisinaan myös alasti)

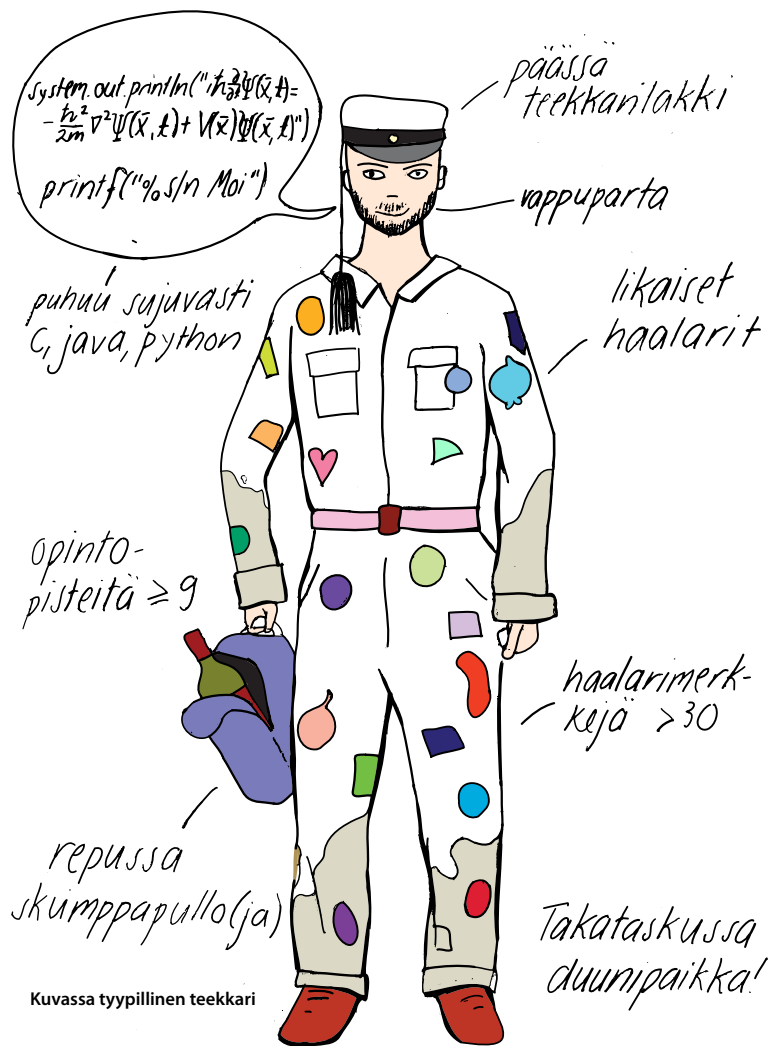
Opiskelijakulttuuri tai tarkemmin sanottuna bilettäminen ja rehellinen ryypääminen oli ehdottomasti yleisin mielikuva teekkareista. Eikä mikään ihme sillä haalareihin ja toisinaan myös tupsulakkeihin sonnustautuneet teekkarit örveltävät milloin missäkin ja usein vielä varsin näkyvästi ja kovaäänisesti. Olipa joku jopa joutunut tällaiseen seurueeseen kuuluneen hyypiön ei niin menestyksellisen iskurytymisenkin kohteeksi.

Opiskelijaelämään liittyvän runsaan nautintoaineiden maistelun ja juhlinnan todenperäisyyttä teekkareita leimaavana piirteenä tuskin kukaan pystyy kiistämään. Ryhmä, joka harrastaa lähinnä biletystä opiskelun kustannuksella on teekkaripiireissä varsin suuri. Näihin tyyppeihin voit tutustua fuksikurssien tenteissä (ja joskus jopa laskareissa, kunhan ajankohta ei ole liian aikainen), vaikka ovatkin yleensä jo hievan varttuneempia tieteenharjoittajia. Samat naamat näkyvät kaikissa tapahtumissa vuodesta toiseen ja oksennustahraisen haalarin voikin bongata Otaniemen yöstä harvasen ilta.

Kiltapellet ja muut aktivistit

Teekkarit tunnetaan aktiivisina järjestötoimijoina myös muiden yliopistojen opiskelijoiden keskuudessa, ja löytyyhän Otaniemestä ehkä Suomen aktiivisimmat opiskelijajärjestöt ja kennäköistä yhdistystä aivan laidasta laitaan.

Muistat varmasti lukiosi oppilaskunnan hallituksen hörhöt? Kiltatoiminta on tyypillinen opiskeluaajan loppusijoituspaikka näiden kaltaisille järjestöjyrille ja muille kaikessa mukana oleville. Näille kyltymättömille puuhastelijoille riittää kiltujen ja eri yhdistysten parista hommia ja luottamustoimia niin paljon kuin he vain ehtivät partiotoiminnaltaan ottaa vastaan. Tämän ryhmän edustajia voit bongata kiltahuoneilta lojumasta tai milloin minkäkin hallituksen tai toimikunnan kokouksista näpertelemästä. Kyseiseen ryhmään kuuluvat voivat menettää yönensä ja tuskailla suuressa ahdingossa niin-kin merkittävistä asioista kuten tiskaamattomista kahvikupeista.

Kuvassa tyypillinen tekkari

Vanhat kunnon nörtit

Toiseksi yleisin näkemys teekkareista löytyy spektrin toisesta päästä. Vastauksena tuli muutamaankin otteeseen ytimekkäästi teekkaribileet. jpg ja perään röhönauraa. Teekkarit nähdäänkin hiljaisina hissukoina, jotka pelaavat CS ja joille sosiaalinen kanssakäyminen tai vastakkainen sukupuoli ovat yhtä tuntemattomia kuin fermionien spinin humanistille. Tällainen mielikuva teekkareista on yleinen varsinkin korkeakoulu- maailman ulkopuolelta tuleville henkilöille, jotka käyttävät lippalakkeja, joita koristaa jonkin kotimaisen olutmerkin logo.

Pohdiskelu teekkarien nörttiyden paikkaan- sapisitävyydestä sivuutetaan triviaalina, sillä alle- kirjoittaneen täytyy tässä vaiheessa hakea uusi colapullo jääkaapista ja jatkaa irkkaamista.

Vaikuttaisi ainakin mielestäni siltä, että teekkari- kulttuuriin vihiytymättömien kuvitelmat teek- kareista pitävät ainakin jossain määrin paikkansa ja moni varmasti lukeutuukin ainakin osittain jo- honkin näistä kolmesta ryhmästä, jotka eivät tie- tenkään ole toisensa poissulkevia. Todellinen to- siteekkarioija täyttääkin ehkä kaikkien kolmen eri ryhmän tunnusmerkistön.

Lienee myös välttämätöntä mainita, että jot- kut näkivät teekkarit myös uraohjuksina tai ra- han perässä juoksijoina, mutta nämä käsitykset olivat luonnollisesti vain kateellisten humanis- tien panettelua. Vanhemmat ihmiset muistivat teekkarit puolestaan kohteliaina herrasmiehi-nä ja fiksiina tyyppinä, jotka tulevat menesty- mään elämässään. Onneksi tällaiset hölmöt nä- kemykset voidaan puolestaan huoletta laittaa seniorikansalaisten seniiliyden piikkiin.

Tour de Otaniemi

Päivä natiivin otaniemeläisen teekkarin elämässä.

13:00 Aamutoimet

Säpsähdän hereille. Päätäni jomottaa. Menee hetki ennen kuin ymmärrän missä olen. Ilmeisesti eilinen illanvietto on päätynyt sen verran railakkaaseen menoon, että yölliseksi leposijaksi on siunaantunut **Joutomiesten** solutilan sohva. Muutama satunnainen ulkkari ihmettelee ohi kävellessään viehättävää krapulaista olemustani. Eihän tämä nyt ihan nappiin taas mennyt.

Lähden löntystämään kotiani kohti suorittamaan rituaalinomaisia aamutoi-

mia: puolisen tuntia sykkyrässä suihkussa, vahva kahvi sekä burana. Tästä kiireinen päivä voikin taas alkaa. Nokka kohti **päärakennusta** ja fysiikan laskuharjoituksia!

15:00 Iltapäivän liikuntasuoritus

Väsyneen laskuharjoitussuorituksen jälkeen spagetti maistuu **Täffällä**. Sitten onkin jo aika piipahtaa ostarilla ostamassa tykötarpeita tulevaa illanviettoa varten, sekä anomassa lisää maksuaikaa eräänty-

vään vuokraan **sihteeristöä**. Saan myötätuntoisen katseen sihteeristön tädiltä. Liekö syynä väsynyt ja resuinen olemukseni?

Raskaiden kantamuksieni kanssa raa-
haudun ostarilta **sähkölafalle** kiltahuoneen hellään huomaan. Hyvä seura ja kupillinen pahaa kahvia tekee ihmeitä sielulle. Juonimme porukalla tulevan illan suunnitelmia.

17:00 Aivojumbaa

Ohjelmoinnin peruskurssin tekemätömät viikoharjoitukset kummittelevat päiväjärjestyksessä ennen illan rentoja. Deadline on perinteisesti tietenkin huomisaamuna. Onneksi väsymyksen vauhdittamalla inspiroituneella olollani saan tehtävät väännettyä ja palautettua enätysajassa. Näennäisen ahkeruuteni kirvoittama hyvä mieli on loistava alku illalle. Virvokkeet kylmenemään ja menojaika menokenkään!

19:00 Laulua ja leikkiä akateemisen pöytäjuhlan merkeissä

Ilmassa on juhlahumua. **Servin mökin** ovet aukeavat enemmän tai vähemmän juhlallisissa merkeissä kutsuen sisäänsä satapäisen sitsijoukon. Illan teemana on stereotyypiä. Tarkan (kahden minuutin) harkinnan jälkeen päätin pukeutua normaaleihin vaatteisiini – olkoon hahmoni vaikkapa sitten stereotyyppinen teekkari. Ilta kuluu rattoisasti sitsilauluja lauleskellessa, esityksiä katsellessa, seurasta nauttiessa sekä tavattoman huonoja aasinsiltoja kuunnellussa.

Historiaa

Teknillisen korkeakoulun siirtämisestä avarammalle alueelle Helsingin keskustasta keskusteltiin jo 1910-luvulla. Esilläolleisiin ehdotuksiin kuuluivat muun muassa Meilahti ja Haaga. 1940-luvulla mielenkiinto suuntautui edelleen Lauttasaareen ja Puotinharjuun. Lopullinen päätös oppilaitoksen muutosta tehtiin vuonna 1948. Paikaksi valikoitui Otaniemi.

Otaniemeen rakennettiin aivan aluksi kirjaimellisesti keskelle peltoa teekkarikylä, opiskelijoiden oma asuinalue. Ensimmäistä kertaa Otaniemi toimi Teknillisen Korkeakoulun toimipaikkana vuonna 1955. Alvar Aallon suunnitteleman TKK:n päärakennuksen ydinosa valmistui vuonna 1964, ja muutto saatiin lopullisesti päätökseen noin kymmenen vuotta myöhemmin, jolloin valmistui myös ylioppilaskunnan osakuntataloksi rakennettu Dipoli.

00:00 Yövuoro

Servin mökin hiljentyessä on aika suunnata jatkoille, kukin omalle taholleen. **Dipolissa** on isommat bileet vielä meilläään, **rantasaunalla** omien sitsiemme jatkot. Suuntaan vakaan askeleeni jälkimäiseen, tiedossa on äreät kinkerit!

Laulu ja leikki jatkuu vakuuttavasti aamun tunteihin asti. Edellispäivästä viisastuneena ymmärrän kuitenkin lähteä kriittisellä hetkellä kotiin päin taapertamaan. Tänä yönä saan sentään nukkua omassa sängyssäni.

Teemu Teekkarin (nimi muutettu)
päivästä koonnut Olli Pirttilä
Kuvat: Jesse Läykki, Teemu Wiren

Missä ihmiset kävelevät ylösalaisin

Junalla pääsee ainakin Kiinaan asti, vaikka matkaan mahtuu muutama mutkakin.

Toukokuun puolivälissä 82 aaltolaista pakkautui Helsingin Rautatieasemalle kimpsuineen ja kampsuineen kolme viisumia passeissaan. Shanghai ja Maailmannäyttely 2010 odottaisivat vain 10 000 raidekilometrin ja 9 päivän päässä! Erikoinen reissu erikoisille ihmisille, vai oliko sitenkään?

14.5.

En edelleenkään oikein ymmärrä, mihin olen joutunut. Jaan ahtaan venäläisjunan hytiin kolmen vieraan ihmisen kanssa ja yritän selittää itselleni, että kutsun tämäntyylistä kopperoa "omakseni" seuraavat 9 päivää. Minusta alkaa pikkuhiljaa tuntua, että Aalto on Tracks -hakemuksen täyttäminen saattoi jopa olla elämäni paras krapulapäivän idea. Loppuilta kuluu mukavasti naapurihytissä ikivihreitä laulellen ja ravintolavaunuun matkaavia ihmisiä ilahduttaen.

15-17.5.

Tietää olevansa Suomen rajojen ulkopuolella, kun joka ainoaan virkapukuun kuuluu hävyttömän suuri koppelakki niin ikään muhkealla, kullanhoitoisella merkillä. Moskovassa paistaa aurinko, Kremlin muurit ovat jyrkät ja kadut vilisevät arviolta 16-17 vuotiaita nuoria vihreissä, armeijahenkisissä t-paidoissa, ja osa huutelee iskulauseita megafoniin. Toisaalla miliisit ja sotilaat näyttävät valmistautuvan kuin suurempaanakin melakkaan. Mikäli nuorten mielenilmauksella onkin jokin syy, se ei koskaan selviä minulle.

Asemalla tunnelma alkaa kohota: tuossa se nyt on, juna joka vie meidän Venäjän ja Mongolian läpi Kiinan rajalle! Tällä kertaa voimme sentään tavaroita siirrellessä lohduttautua sillä, että seuraavan kerran sama urakka odottaa vasta jossain Gobin aavikolla. Seuraavat päivät täyttyvät workshoppeista, urheilusta ja yleisestä hengailusta.

Emme valitettavasti pysähtele asemille pidemmäksi aikaa, joten maisemien katselu rajoittuu ikkunasta tiirailuun. Pieniä kaupunkeja ja metsää – välissä pieniä hökkelikylän tapaisia, joissa kuitenkin monella katolla keikkuu lautasantenni. Radan varressa kävelee kumaraisia mummoja ja pappoja, jopa keskellä metsää, mutta selvästi matkalla jonnekin.

18-19.5.

Tänään on vihdoinkin tavallista pidemmän pysähdyksen vuoro Taishetissa, ja pääsemme liikkumaan asema-aluetta kauemmaksi. Mukaan tarttuu täydennystä eväsvarastoihin sekä noin rinkan kokoinen, karvainen pehmogorilla Aalto on tracksin maskotiksi. Jostain kumman syystä ostoksemme huvittaa etenkin vaunuemäntiämme.

Junan henkilökunta saa illalla vielä lisää riemunaihetta, kun päätämme pukeutua päivälliselle vastakkaisen sukupuolen vaatteisiin. "Putting the Trans back in Siberia!" Muistellemme virne naamal-

la tiettyä Fingerpori-striippiä, kun eräskin kultapaitainen "madame" juoksee kiharat heiluen keskellä yötä Irkutsklaisen asemakioskin tiskille ostamaan lisää kaljaa.

Mongolian rajalla tehdään jälleen keran ennätys koppalakien korkeudessa.

20.5.

Ei ole vaikea uskoa Mongolian olevan maailman harvaan asutuin valtio, niin tyhjältä ja avaralta kumpuileva maisema näyttää. Ne harvat kotieläimet joita näemme saavat laiduntaa aivan rauhassa ilman minkäänlaisia aitauksia. Sen sijaan ihmisasumusten ympärillä on tuon tuostakin matalia aitoja, luulisi eläinaktivistien olevan mielissään.

Pääsemme päivän mittaisen pysähdyksen aikana kiipeämään buddhalaisen temppelin portaita, kyseenalais-tamaan bussikuskimme ajotottumukset sekä lounastamaan keskellä aroa mongolialaisperheen kanssa. Maatilatmatkailua tämäkin, tosin ilman sitä maatilaa. Paimentolaisuus kai imetään täällä jo äidinmaidosta, sillä paikallisten mukaan lähes jokainen mongolialainen osaa ratsastaa. Ja helppohan tuo on uskoa, niin asiantuntevasti perheen arviolta kymmenvuotias miehenalku kierrättää meitä kamerakaulaisia turisteja kamelajeluilla.

21-22.5.

Kiinan rajalla täytyy olla skarppina, että osaa lausua oman nimensä oikein. Reissun nihkeimpien rajamuodollisuuksien jälkeen pääsemme ulos auringonpaisteeseen, ja meidät toivottaa tervetulleeksi valtava sateenkaari. Kahdeksan tunnin bussimatkamme Pekingiin alkaa siis mitä onnellisimmissa merkeissä, joten mikäpä voisikaan mennä pieleen?

Neljäntoista tunnin päästä bussimme kurvaa hotellin pihaan. Matkaan mahdun muutama mutka, jokunen u-käänös ja yksi 45 minuutin mittainen peruutusosuus, mutta tämä on Kiina, näin voi joskus käydä. 12 tunnin mittaiseksi ku-

tistuneen Pekingin-vierailumme aikana ehdimme kuka mitäkin, osa nukkua, osa vierailla Taivaallisen rauhan aukiolla ja osa tutustua Tsinghua-yliopiston kampukseen.

23.5.

Shanghai. Aamiaisen jälkeen otamme suunnan kohti Tongjin kampusta ja reissun toista yliopistovierailua. Meitä odottaa joukko kiinalaisopiskelijoita, ja saamme lähestulkoon henkilökohtaiset oppaat näyttämään meille kampusaluetta. Itse ajaudun kahden kaveruksen paimentaman porukan matkaan. Tunnelma on aluksi varsin vai-vautunut, mutta syy selviää pian: kummal-

lakaan herrasmiehellä ei ole aiempaa kokemusta länsimaalaisista, eikä englantiaakaan ole näin ollen tarvinnut ehkä koskaan puhua oikeasti pidempiä pätkiä. Nuorempi suorastaan tärisee ensimmäisen tunnin ajan.

Lopulta nämä mainiot veikot kuitenkin vapautuvat, ja kierroksesta tulee todella mielenkiintoinen. Päivä päättyy piknikkiin paikallisen teekkarikylän keskellä, ja pääsemme myös kurkistamaan toisen oppaamme kotiin. 20-kerroksinen opiskelija-asuntola vaikuttaa sisältä hyvin samanlaiselta kuin Otaonnelan vastaavat, mitä nyt vessan ikkunasta voi ihmetellä 19 miljoonan asukkaan suurkaupunkia. Keittiöitä ei ole, koska ruuanlaitto asuntolassa on kielletty. Illan jo hämärtyessä kiipeämme talon katolle ihastelemaan niitä kuuluisia Shanghain valoja. Savusumunkin keskellä näky on varsin lumoava.

24-26.5.

Vaikka yhteistä ohjelmaa ei enää täällä Shanghain päässä juuri ole, yksi asia löytyy lähestulkoon jokaisen suunnitelmista: vaatteiden teettäminen. Vierailu Silk Marketissa, tuttavallisemmin räätälihelvetissä, on jo kokemus sinänsä, tinkimisestä ja puvun tilaamisesta puhumattakaan. Silkin metrihinta on arviolta

seitsemäsosan siitä, mitä Suomessa, eikä mittojen mukaan tehdylle miesten puvullekaan tule hintaa satasta (euroa) enemmän (sisältäen liivin, paidan ja muutaman kravatin – tinkimisinnosta riippuen).

Käymme myös tervehdyskäynnillä paikallisessa Design Factoryssa yliopiston kampuksella. Käynnin anti jäänee monelle laihaksi, mutta tuleepahan nähtyä Tuula Teeri, juotua pitkästä aikaa suomalaista kahvia ja harrastettua aina yhtä tärkeää minglausta, näin kun Mingdynastian kotimaassa ollaan.

27.5.

Welcome to the Expo 2010! Tänään on Suomipäivä, ja ohjelmassa on expoon tutustumisen lisäksi Gaala. Itse olen ehtinyt vierailla alueella jo aiemmin, enkä siksi ole menossa kuin vasta iltalipulla. Päiväsaikaan kun jonot paisuvat tuntien mittaisiksi, eikä auringonpahteessa jaksa edes kunnolla kiertää aluetta. Lisäksi monet paviljongeista pääsevät oikeuksiinsa vasta auringon laskettua ja iltavalaistuksen sytyttyä.

Illan gaalassa on varsin väljää, mutta yleisön joukosta voi bongata mm. presidentti Halosen. Ohjelma on... no, sitä on. Tuntumukset vaihtuvat lyhyen gaalan aikana ylpeydestä vaivaantumiseen, sekä

kummastuksen ja myötähäpeän kautta lopun ”joko se loppui?” -hämmästyksen.

Gaalan jälkeen pääsemme Suomen paviljonkiin jonottamatta VIP-portin kautta, ja vaikka Kirnu ei ehkä tarjoakaan vierailijoilleen ympäristön turvallisuuskysymysten ja suomalaisen designin lisäksi mitään mullistavan ihmeellistä, voimme kuitenkin ylpeydellä todeta paviljongin olevan siitä tyylikkäämmästä päästä. Monien muiden maiden paviljongeissa kun tuntee joutuneensa keskele matkailumainosta. Poikkeuksen tekee myös mm. Iso-Britannia, jonka paviljongin teema sopii oikeasti Expon ”Better city, better life” -teemaan: britit peräänkuuluttavat kaupunkien viherrakentamisen tärkeyttä, ja rakennelman sisäpihalla pääseeikin oikaisemaan itsensä (ei-niin-aidolle) nurmikolle.

28-29.5.

Ainut excursioni ei juuri vakuuta, sillä valitsemani yrityksen Shanghain toimipisteessä pyritetään vain Kiinan käyttäjätukea. Huomattavasti parempaa kulttuuriopastusta saadaan Shanghaissa asuvan suomalaisperheen luotsaamalla pyöräretkellä keskustan ulkopuolelle.

Poljemme läpi tiivistä rakennetun kyläntapaisen, joiden kapeille kaduille mahtuu vain yksi pyöräilijä kerrallaan. Välillä tuntee itsensä tunkelijaksi, vaikka lapset ja vähän vanhemmatkin tervehtivät iloisesti vastaan tulijaa. Näillä samoilla kaduilla ihmiset laittavat ruokaansa, lukevat lehteä ja katselevat televisiota, silloin kun lasten paimentamiselta ja pyykinpesultaan ehtivät. Pysähdymme pellon laidan, ja oppaamme kertoo puolihuolimattomasti, että tähän on sitten tulossa Shanghain Disneyland vuoteen 2013 mennessä. Katsellessa tuulessa huojuvia heinänkorsia ja yksittäisiä pikku rakennuksia ajatus tuntuu absurdilta.

30.5.

Saamme Suomen expopaviljongin VIP-tilat käyttöömmä iltapäiväksi, sekä yhden easy-access -passit muutamiin euroopalaisiin paviljonkeihin. Valitettavasti en näe Kiinan paviljonkia, sillä sinne meillä

ei ole pääsyä, eikä jonoon raahautuminen aamuvarhaisella inspiroi.

Paviljonki olisi kuulemma todella näkemisen arvoinen, onhan koko Shanghai todella panostanut expoon: vihreäpaitaisia vapaaehtoisia ja expoinfokoppeja löytyy jokaisen metroaseman tuntumasta, ja expon merivauvaksikin kutsutulla maskotilla myydään jos jonkinlaista krääsää.

31.5 -1.6.

Viimeisten päivien saldoksi tulee puvun haku räätäiltä sekä viimeisten tuliaisten hankintaa. Näyttelyähkyä helpottaaksemme vietämme yhden iltapäivän kierrellen Huangpujoen Puxi-puolen pikku-

kortteleita. Tunnen itseni samalla tavalla tunkelijaksi kuin pyöräretkellä. Kukaan ei yritä myydä minulle mitään, eikä oikeastaan kiinnitä minuun minkäänlaista huomiota, vaikka saatamme olla päivän ainoat länsimaalaiset tällä kadulla. Taustalla näkyvät Pudong-puolen pilvenpiirtäjät, ja parin metrin päässä roikkuvat jonkun kiinalaisperheen pyykki talojen väliin viritytyllä narulla. Onkohan näitä taloja enää kymmenen vuoden kuluttua?

Teksti: Hilla Pohjalainen

Kuvat: Timo Idänheimo

Nokia Siemens Networks

Maaailman johtava yritys digitaalisen turvallisuuden alalla

||||| Jos näet siruissa tulevaisuuden,
me näkisimme mielellämme sinut.

Uskomme, että digitaalinen turvallisuus on ennen kaikkea ihmisten suojelemista. Teemme tämän tarjoamalla ratkaisuja, jotka pohjautuvat turvallisiin tuotteisiin, ohjelmiin ja palveluihin. Niiden avulla ihmiset pystyvät turvallisesti käyttämään internetissä pankkitilejään, maksamaan ostokset kaupoissa, varmentamaan mobiiliyhteyden, ylittämään nopeasti maiden rajoja ja paljon muuta.

Lisätietoja Gemaltosta Suomessa www.gemalto.fi

www.gemalto.com

gemalto
security to be free

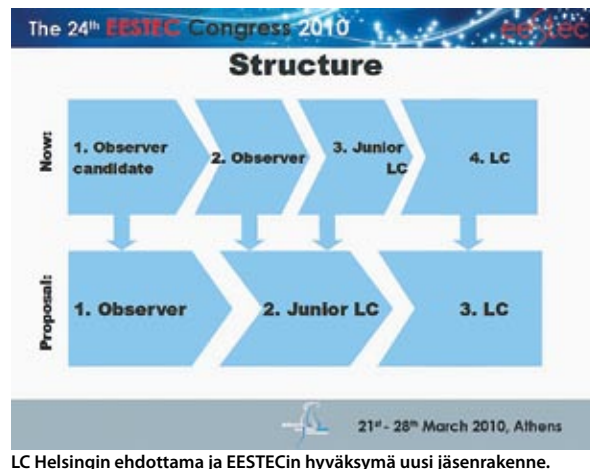
Καλος ρισατε στιν Ελλαδα! (Tervetuloa Kreikkaan!)

Teksti: Joonas-Pekko Kakko, Jarkko Koskelo
Kuvat: Joonas-Pekko Kakko, Juulia Suvilehto

EESTECin kongressi Kreikassa maaliskuun lopussa tarjosi hyvän vastapainon rutiiniksi muodostuneille laskuharjoituksille ja luennoille. Kevyt koulustressi ja kaamosmasennus saivat kyytiä kun vihdoinkin oli lähdön aika ja lentokone suuntasi kohti aurinkoista Välimerä. Tunnelmat olivat kaikilla lähtijöillä huipussaan. Itselle ensimmäinen EESTEC-matka hieman jännitti eikä oikein tiennyt mitä odottaa.

Monen puuduttuvan tunnin matkustamisen jälkeen määränpäässä odotti viileä hotellihuone ja tervetuliaisjuhlat. Jännitys oli turhaa, sillä ihmisiin tutustuminen sujui jo ensimmäisenä iltana kuin itsestään. Seuraavina päivinä ohjelmassa oli kokouksissa istumista, hauskaa iltaohjelmaa ja kreikkalaiseen kulttuuriin tutustumista (Näimme jopa yhden mielenosoituksen).

Kokoukset olivat melko virallisia kaikkine puheenvuoroinen ja äänestämisineen, mutta kuitenkin siedettäviä ja kiin-

nostavia edellisiltojen hauskanpidon jälkeenkin. Kokouksissa käsiteltiin esimerkiksi vanhan Boardin (EESTEC Internationalin hallitus) vastuuvapautusta, uuden Boardin valitsemista ja erinäisiä sääntömuutoksia EESTECin toiminnassa. Suurin sääntömuutos oli oma ehdotuksemme EESTECin täysvaltaiseksi jäseneksi tulemisesta. Olemme ylpeitä siitä, että ehdotuksemme hyväksyttiin ja pystyimme vaikuttamaan koko EESTECin toimintaan.

Usein pitkiksi venyneiden kokousten jälkeen, järjestäjillä (LC Athens) oli iltaohjelma valmiina. Illallisen jälkeen joka päivälle oli eri teemoilla höystettyjä tapahtumia. Oli nörtti-bilettä, silent-partya, klubi-iltaa ja perinteistä kreikkalaista ravintolailtaa. Illat olivat parasta aikaa uusiin ihmisiin tutustumiseen ja hauskanpitoon. Viikon kokoustamisen ja villin juhlimisen väliin järjestäjät olivat onneksi suunnitelleet yhden vapaapäivän, jolloin menttiin kierrokselle Akropolin kukkulalle ja muualle kaupunkiin.

Uskomattoman viikon jälkeen odotti paluu arkeen ja tieto pitkästä kotimatkasta lannisti hieman tunnelmaa. Kaikki olisivat vain halunneet jäädä Ateenaan vielä N määräksi päiviä (N -> ääretön). Viimeisenä iltana ennen kotiinlähtöä oli ikimuistoiset jäähyväisbileet meren rannalla, mutta siitä huolimatta hyvästien jättäminen oli haikeaa. Paluu Suomeen ei ollut kuitenkaan niin ikävä, kun huomasi kuinka mukavaa loskassa on tallustaa.

Reissu oli kaikinpuolin mahtava kokemus ja suosittelemme kaikkia lähtemään EESTECin järjestämälle matkalle mukaan. Ensikertalaisten ei kannata jännittää, eurooppalaiset ihmiset ovat todella avoimia ja heihin tutustuminen on tosi mukavaa.

EESTECin 24. kongressi järjestettiin 21.-28.3.2010 Kreikan Ateenassa. Paikalla oli edustamassa neljä LC Helsingin Boardin jäsentä Taru Simonen, Anna Kankainen, Jarkko Koskelo ja Joona-Pekko Kakko.

Kreikkalainen mielenosoitus, kuvan ottamisen jälkeen hotellihenkilökunta pakotti meidät sisään hotelliin.

LC Helsingin edustajat ja JLC Linköpingin edustaja Juulia Suvilehto.

Erään tapahtuman anatomia

Teksti: Juulia Suvilehto
Kuvat: Juulia Suvilehto

Sinä, Otaniemen kasvatti, olet varmasti tottunut tapahtumien paljouteen kouluvuoden aikana. Joskus kuitenkin yhdestä timanttisen kovasta tapahtumasta voi jäädä käteen enemmän kuin monesta ihan kivasta.

Kallistuitpa sitten kehittävien ja villien, urheilullisten tai ihan vaan puhtaasti hullunhauskojen tapahtumien kannalle, tekemistä riittää. Täällä Ruotsissa ei ole samoin: samanlaista vahvaa tekemisen ja menemisen meininkiä ei löydy, tiloja ei oikein ole ja grillailua ja ulkona leikkimistä jaksaa vain tiettyyn rajaan asti yhden lämpimän kauden aikana. Siksi olinkin suunnattoman yllättynyt, kun kevätlukukauden jo vedellessä viimeisiään meille tarjoihtiin tiivis, viihdyttävä ja kiinnostava kahden päivän luentosarja, järjestäjänään – opiskelijat.

KVITsin hieno juttu

Oletko koskaan huomannut, kuinka vaikeaa on saada tietoa parhaillaan tehtävästä oman alan tutkimuksesta? Tutkimusryhmät yleensä esittelevät projektejaan vasta kun tuloksia on saatu, mutta tämä voi olla vasta vuosia tutkimuksen alun jälkeen. Yritykset puolestaan eivät useimmiten halua paljastaa kesken olevia tuotekehitysprojektejaan kilpailijoiden pelossa. Ajan tasalla on tuskastuttavan vaikeaa pysyä.

KVITin (Kognitiivisen ja IT:n symposium) alkutaival on painunut jo historian hämärään, mutta arvelisin perinteen käyntiin polkaisseiden opiskelijoiden painiskelleen saman ongelman parissa vuonna 1998. Ideana oli silloin, ja on edelleenkin, kutsua oman alan huippunimiä ja nousevia kykyjä puhumaan siitä, mikä heistä on kiinnostavinta juuri nyt. Idea on loistava: alastaan aidosti innostuneet ammattilaiset pääsevät kertomaan meille tulevaisuuden toivoille, mitä tutkimus voi parhaimmillaan olla, ja puhujilla on aivan omaa tasoaan oleva näkymä koko alasta ja tulevaisuuden nousevista suuntauksista, jonka he mielellään jakavat kuuntelijoiden kanssa.

Konsepti on osoittautunut toimivaksi ja tapahtuma on kasvanut jatkuvasti: Ensimmäisessä KVITissä puhujia oli neljä ja näistä vain yksi tuli ulkomailta. Tänä vuonna puhujia oli kahdeksan, joista kolme tuli Euroopan ulkopuolelta, ja paikallisten opiskelijoiden lisäksi parisataapäivässä yleisössä istui osallistujia muista ruotsalaisista kaupungeista, Saksasta ja Suomesta sekä kunnioitettava määrä jo valmistuneita opiskelijoita. Eräs vuonna

2005 valmistunut kognitiotieteilijä kertoi minulle tulevansa KVITiin joka vuosi, sekä kuuntelemaan puhujia että verkostoitumaan uusien opiskelijoiden ja alan ammattilaisten kanssa ja sulavasti esitteli minut sitten erälle kurssitoverilleen. Näin niitä tulevaisuuden työpaikkoja pohjustetaan.

Näkökulmia

Alumnit eivät ole ainoita, jotka myöntävät ihastuneensa tapahtumaan. Keskustelin eräällä kahvitauolla symposiumin ehkä odotetuimman puhujan, Charles Goodwinin (University of California), kanssa hänen päätöksestään tulla toiselle puolelle maapalloa esiintymään keskisuureen pohjoismaiseen kaupunkiin opiskelijoiden kutsumana. Olin suunnattoman yllättynyt hänen kertoessaan, että hän oli jättänyt väliin omassa

yliopistossaan järjestetyn seminaarin olakseen paikalla KVITissä. Hän kehui erityisesti välitöntä ilmapiiriä, jonka ansioksi hän luki monet antoisat opiskelijoiden kanssa käymänsä keskustelut sekä kahvitauoilla että ensimmäisen päivän päätteeksi järjestetyillä sitseillä.

Saksalaiset vieraat puolestaan kertoivat kiinnittäneensä eniten huomiota siihen, kuinka kaikki puhujat olivat tavattoman hyviä esiintymään ja esittelemään oman erikoisalansa tutkimusta mukansatempaavalla tavalla. Järjestäjät kertoivatkin, että he kutsuvat kiinnostavia tutkijoita pitkälti sen perusteella, mitä ovat kuulleet heidän esiintymistaidostaan oman yliopiston professoreilta ja alumnilta. Tänä vuonna sekoitus oli mielestäni oivallisen onnistunut ja viimeisen luennon lopussa raikuneet aplodit puhujille ja järjestäjille olivat sitä desibeliluokkaa, että en usko muidenkään pettyneen.

...FOR ESTABLISHED

Työmuurahaiset verhojen takana

Me kaikki tiedämme, kuinka vaikeaa tapahtumien järjestäminen voi olla. Mitä suurempi tapahtuma ja mitä enemmän liikkuvia osia, sitä enemmän saavat järjestäjät juosta paikasta toiseen ja reipiä hiuksiaan. Se, mitä kadehtien katsoin koko kaksipäiväisen KVITin ajan, oli järjestäjien kiireetön notkuminen osallistujien seassa. Kaikki sujui moitteettomasti ja aikataulusta oltiin pahimmillaan myöhässä suorastaan kolme minuuttia. Uskomatonta.

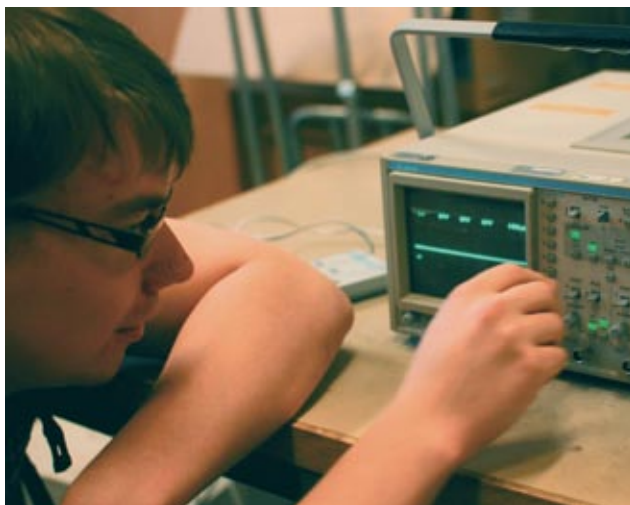
Nopea kyselykierros järjestäjien parissa valaisi hieman asiaa. Huolimatta siitä, että ainejärjestössä on jäseniä vain hieman reilu sata, työläisiä ei ole kuulemma koskaan ollut erityisen hankala haalia ja koska järjestelyt aloitetaan erittäin hyvissä ajoin, siinä syksyn puolivälin kieppeillä, ei itse tapahtuman aikana tarvitse tehdä paljoakaan. Rahoitus hoituu suurimmaksi osaksi sponsorivoimin ja ainejärjestöllä on kuulemma laaja tietokanta valmis-tuneita opiskelijoita, jotka voivat auttaa työnantajansa värväämisessä tukijaksi. Vaikka järjestäjäjoukko ei tuntunutkaan pitävän saavutustaan suuren kohkauksen arvoisena, en voi kuin nostaa hattua ja toivoa lisää tällaisia tapahtumia. Ehkä seuraavalla kerralla Suomessa?

Kirjoittaja on heilutellut käsiään kohta vuoden Linköpingin yliopistossa lukien kognitiotiedettä

Killan elektroniikkapaja tulee, tule sinäkin!

O nko elektroniikkanäpertely suurin intohimosi, mutta et omista kaikkia tarvittavia vempaimia? Vai oletko kenties aina halunnut kokeilla kolvata jotain, mutta tekstiilityön tunteilla ei annettu? Killan ahkerat ja puuhakkaat toimijat tulevat tässäkin apuun tiedekunnan suosiollisella avustuksella, nimittäin syksyllä Sähköinsinöörikillalla on ihka oma elektroniikkapaja!

Pajavastaava Tuomo Kohtamäki ja oskilloskooppi.

Taustasäteilyä

Eräänä syksyisenä iltana killan jäsenistön syvistä pohjalaisriveistä kumpusi idea uudesta jäsenpalvelusta: Kun kerran sähköinsinöörejä ollaan, niin voisi sitä jotain oikeaakin tehdä matriisien pyörittelyn ohella. Ryhdyttiin siis perustamaan pajaa, johon killan jäsenet pääsevät toteuttamaan itseään alauskollisten käsitöiden parissa.

Tarkoituksena on siis tarjota teoriantäyteisten opintojen vastapainoksi tutustumismahdollisuus erilaisten elektronisten laitteiden suunnitteluun ja rakentamiseen. Tämän toivotaan synnyttävän opiskelijoissa uutta motivaatioita opintojen suorittamiseen ja antavan sysäyksen vakavastikin otettavaan elektroniikkaharrastukseen. Lisäksi paja mahdollistaa erilaisten elektronisten laitteiden valmistamisen kaikenlaisiin teekkarihenkisiin projekteihin, kuten jäynät tai vuosijuhlahahjat.

Homma aloitettiin ottamalla yhteyttä tiedekunnan kehityspäällikköön, joka auliisti lupasi killan käyttöön huoneen Otakaari 5:n kellaritiloista. Tästä innostuneena kiltä päätti perustaa Sisätoimikunnan alaisuuteen kaksi pajavastaavaa virkaa, joita hoitamaan ryhtyivät allekirjoittaneet. Ensitoikseen ryhdyttiin hankkimaan projektille tekijöitä, rahoitusta ja lahjoituksia, ja Teekkaritoiminnan edistämisrahasto lupasikin heti kättelyssä 2500 euroa pajatoiminnan käynnistämiseen. Hyvä joukko asiansa osaavia kiltalaisia ja tiedekunnan henkilökuntaakin lähti suin päin projektiin mukaan.

Pajavastaavat ihmettelevät.

Kevään mittaan projekti on edennyt hitaahkosti mutta varmasti. Lahjoituksia on putoillut jonkin verran erinäisiltä tahoilta sekä uuden että käytetyn tavarain muodossa. Itse tilojen kunnostaminen on ollut aikaavievä prosessi, joka on jokseenkin riippumaton killasta, sillä tiloihin piti tilata uudet sähkösuunnitelmat ja kattokin täytyy laittaa uusiksi. Nyt suunnitelmat ovat kuitenkin valmiit ja odotellaan enää timpurin ja sähkömiehen työurakan päättymistä.

Juujuu, syksyllä se tulee

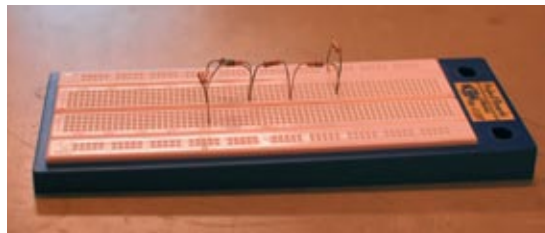
Tällä hetkellä suunnitellaan kuumeisesti hankintoja pajaa varten, jotta tiloja päästään kalustamaan mahdollisimman pian remontin valmistuttua. Mikäli suurilta vastoinikämisiltä vältetään, pajan avajaisia päästään viettämään jo alkusyksystä juhlallisina menoin. Tästä käynnistyy myös säännöllisen epäsäännöllisesti järjestettävien pajan avoimien ovien päivien aikakausi, jolloin pajalle voi saapua harjoittelemaan kolvin käyttöä ja vaikkapa valmistamaan valmiiksi suunnitellun introprojektihäpärtimen itselleen. Yhteistyötä Automaatio- ja Systeemitekniikan killan Sääntökerhon kanssa on myös pohdittu.

Pajaan ollaan näillä näkymin hankkimassa muutamaa juotosasemaa, tietokoneita, labrateholähteitä, mittalaitteita (oskiloskooppeja, yleismittareita, spektrianalysaattoria, yms.), yleistyökaluja, piirilevynvalmistustarpeet sekä kaikkea hyödyllistä

mikä mieleen juolahtaa. Jos sinulla on jotain ideoita hankintojen tai muun suhteen, älä epäröi ottaa yhteyttä oheisten kanavien kautta! Etenkin irkkikanavalla on helppo vaihtaa ajatuksia kaikkien paja-aktiivien kanssa. Killan webiinkin tehtäen jonkinlainen paja-aiheinen osio kunhan materiaa on koottu riittävästi.

Kiinnostuitko? Hyvä! Kysy, kerro ideasi, tule mukaan tekemään!

- !sik-elepaja @IRCnet
- Sähköpostilista: sik-elepaja@list.ayy.fi (liittyä voit vaikkapa sähköpostittamalla ao. pajavastaavia)
- Riku (Skebaristi) rlaakkol@cc.hut.fi
- Tuomo (vider) tmkohtam@cc.hut.fi

Kohti Potentiaalin Tasaus 90:tä

Mistä on pian 90 vuotta täyttävä Sähköinsinöörililta tehty? Ja erityisesti: Kuinka killassa juhlitaan?

Killassa vietetään ensi syksystä alkaen aina Potentiaalin Tasaus 90:ään asti huikeaa juhlakautta. Luvassa on ohjelmaa ja aktiviteetteja niin fuksille kuin diplomi-insinööreillekin. Syksyn Sössöissä seurataan juhlakauden etenemistä ja muistellaan killan huippuhetkiä vuosien varrelta. Juttusarjan ensimmäisessä osassa tutkaillaan killan juhlimiskulttuurin historiaa sekä fiilistellään tulevaa juhlakautta.

Kaasalainen Tshekkoslovakiassa

SIK:n 75-vuotishistoriikki kertoo muun muassa seuraavaa: Sähköinsinööriklubin alkuvuosikymmenille tyypillisiä juhlia olivat tanssiaiset ja maskarit eli naamiaiset, joiden tarkoituksena oli kerätä rahaa, jota tarvittiin varsin tiukassa taloustilanteessa. Klubissa sitsattiin jo alkuvuosista lähtien. Sitsejä järjestettiin tyypillisesti esimerkiksi jonkun professorin merkkipäivänä. Railakkaissa juhlissa Polin Pokkamontussa TY:n laulukirjan

sävelet raikasivat, ja juhlat venyivät useimman sarastukseen saakka. Pikkujoulut olivat vuoden kohokohta, jossa mukana olivat opiskelijoiden lisäksi myös professorit ja assistentit. Maaliskuussa 1938 vietettiin ensimmäistä kertaa karnevaaleja nimeltä ”Potentiaalin pudotus”.

40-luvun tukalassa taloustilanteessa-kaan sähköteekkareiden juhlimisinto ei laantunut. Rahojen ollessa tiukalla pyrittiin mahdollisimman suureen omavaraisuuteen niin ruokien ja koristelujen kuin ohjelmankin puolesta. Tyypillisten sitsien rakenne oli jotakuinkin seuraavanlainen:

1. Kahvitarjoilu (pullaa myös)
2. Humoristinen esitys
3. Kaasalainen kertoo kokemuksistaan Tshekkoslovakiasta
4. Kvartettilaulua
5. Schalin pannaan köysiin
6. Meurman laatii ”työselostuksen”, johon kootaan adjektiiveja
7. Manninen soittaa pianoa

Myöhemmin selvisi, ettei Kaasalainen ollutkaan Tshekkoslovakiassa.

Sotien jälkeinen aika oli killassa ohjelmapuolen lama-aikaa. Kiltalaiset keskittyivät enimmäkseen opiskeluun. Harvoja tapahtumia olivat fuksiaiset ja proffasit. 60-luvulla paluutansa tekivät erilaiset naamiaiset ja "maskikset". Joka keväinen Potentiaalin Tasaus oli tavallinen kiltajuhla. Hienot vuosijuhlat järjestettiin erikseen joka viides vuosi. Järjestettiin päkillässä myös tapahtumaa nimeltä Yrjöörinät.

Toisinaan meno ylti melkoiseksi. Eräidenkin juhlien jälkeen, kun kiltamiesaria uhkasi tuomio alkoholilain rikkomisesta ja juhlien koko voitokassa uhkasi huveta rikkoutuneiden Polin portaiden korjaamiseen, voitiin juhlien todeta onnistuneen lähes täydellisesti. 60-luvun taitteessa Strömbergiltä lahjaksi saatu kuulalaakeria perinteisessä suhteessa sisältävä "vähäöljykatkaisin" oli juhlijoiden suuressa suosiossa koko vuosikymmenen ajan. Valitettavasti kyseinen kapistus katosi juhlinnan tiimellyksessä.

Vuosisadan jälkipuoliskon juhlintaa leimasivat niin 70-luvun poliittisen aktiivisuuden aiheuttama juhlijakato, kuin 80-luvulla suuren suosion saavuttaneet Servin Mökin kaudenkaatajaiset ja -ava-

jaiset. 80-luvun alkupuolelta ovat peräisin muun muassa fuksien järjestämät Oikosulkubileet, pikoJoule-nimitys pikujouluille sekä muuan 60-vuotislahjaksi saatu taajuusmuuntaja, joka myös kuulalaakerikoneena tunnetaan.

Ei mitkään hiihtokisat, mutta osallistu silti!

Moni asia on vuosien saatossa muuttunut, mutta jotakin on myös säilynyt: Sähköteekkarit osaavat edelleen juhlaa hyvin ja perinpohjaisesti. Sähköklubin perustamisesta tulee helmikuussa 2011 kuluneeksi tasan 90 vuotta. Tätä juhli-taan huolella ja hartaudella pitkin syksyä. Alkusyksystä fuksit ja ISOhenkilöt pääsevät puuhailemaan ainakin kiltisjäynäpäivän merkeissä, Syyssitjeä vietetään messevämmin kuin koskaan ja alumniyh-teistyötä Sklubin kanssa syvennetään.

Killan nettisivuilla on parhaillaan avoinna "monumentti"-kilpailu, jossa kiltalaisilta haetaan ideoita SIK-henkiseen asiaan tai spektaakkeliin. Mikäli kuningas-idea löytyy, se toteutetaan syksyn aikana. Ideoi ja vaikutta.

Yksi juhlauden suurimmista projekteista on killan oma laulukirja, joka julkaistaan vuosijuhlaviikolla helmikuussa 2010. Killan sivuille avautuu piakkoin kilke, jossa kuka tahansa voi esimerkiksi ehdottaa laulukirjaan laulua, tai jopa syöttää itse sanoittamansa laulun tai lisä-säkeistön. Alkusyksyllä kiltalaiset haaste-taan mukaan laulukilpailuun, jonka voit-taja julkaistaan Syyssitjeillä lokakuussa. Laulukisan satoa nähdään varmasti myös uutukaisen laulukirjan sivuil-la. Ole luova ja osallistu! Syksyn ja alku-talven aikana päivänvalon nähnee myös SIK90-juhlanäyttely, johon materiaalit ja näyttelykappaleet saadaan ainakin osit-tain juuri järjestetystä arkistosta.

Potentiaalin Tasaus 90:n lähestyessä myös helmikuinen vuosijuhlaviikko kokee kasvojenkohotuksen. Juhlakausi huipentuu helmikuussa hienoimpiin ja mahtavimpiin illallisjuhliin, mitä kulma-kunnilla on aikoihin nähty! Seuraa juhla-kauden ohjelmapäivityksiä ja heittäydymukaan juhlahumuun!

Teksti: Sini Kinnunen

Kuvat: Joonas Helistén

Cooking with Sössö, part 3

Recipes: Tuukka Koistinen,

Anna Mannila

Photographs: Tuukka Koistinen

Without a plan

Pasta salad

250 g fusilli pasta
1 sweet pepper
About a dozen cherry tomatoes
100 g corn
100 g cheese
100 g taco sauce
100 g pesto rosso
Olive oil
Spices (basil, black pepper, what have you)

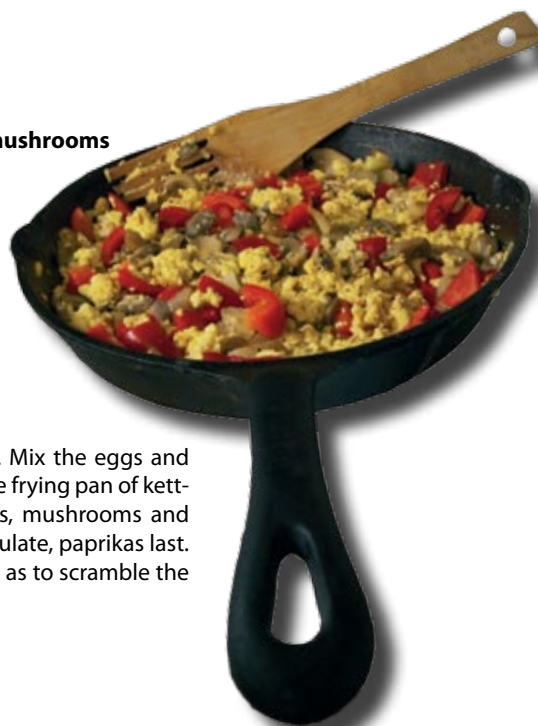
Cook the pasta. Chop up the tomatoes and the pepper, size depends on how big of things you like to put into your mouth. Put the veggies into a bowl, pour olive oil on top of them and add spices as you like and mix them up. Add the pasta, pesto rosso and taco sauce and muddle up. Cut the cheese into cubes, throw them in and give the bowl a last stir. Enjoy with baguette and nice wine.

Hints: If you're using frozen corn you don't need to defrost it, the heat of the pasta will do it for you! Also, you can control the spiciness of the food by using mild or extra hot taco sauce.

Spicy scrambled eggs with mushrooms

10 eggs
2 dl of cream
2-3 paprikas
mushrooms of choice
half an onion
black pepper
cayenne pepper
other leftovers

Chop the onion and paprikas. Mix the eggs and the cream and heat them in the frying pan or kettle for a while. Add the onions, mushrooms and paprikas before the eggs coagulate, paprikas last. Fry until ready, stirring so as to scramble the eggs. Spice according to taste.

Chocolate cake

3 dl of flour
4 dl of sugar
1 dl of dark cocoa
3 teaspoons of vanilla sugar
a dash of salt
400 g of butter or margarine
4 eggs

Mix the dry ingredients. Melt the butter and let it cool for a while. Mix the eggs with the butter, and add the mixture to the dry ingredients. Bake in 200 C for 20-30 minutes. The cake might be a little stiff on the inside even when fully baked.

Kysy, äiti vastaa!

Äitienpäivä oli ja meni, kiitos kaikille äitiä muistaneille! Toukokuukin vaihtui kuin varkain kesäkuuksi, ja ne ensimmäiset ”jotkut kesäviikonloput” ovat jo takana. Äidin tärkein kesäneuvo onkin seuraava: sopikaa se pitkään suunniteltu kaveriporukan yhteinen viikonloppu viimeistään nyt! Älkää antako kesän sujahtaa ohitsenne, vaan hypätkää kyytiin ja nauttikaa valosta ja lämmöstä

Mitä kesällä kannattaa tehdä? Nim. ”Kyllästynyt hikikomeroon”

Kesällä kannattaa tehdä niitä asioita, joita ei ole ehtinyt tai edes voinut tehdä luku-kausien aikana: tavata kauempana asuvia ystäviä ja sukulaisia (jos jaksaa), grillata ja istua iltaa hyvässä seurassa ja tietysti sauna ja uida luonnonvesissä. Myös töiden tekeminen on suositeltavaa, aina oman/ muun alan kesätöistä isovanhempien kesämökillä tapahtuvaan orjatyöhön.

Mikäli taas talvesi on ollut täynnä kaikkia edellämainittuja asioita, opiskelukaan ei ole yhtään hullumpi vaihtoehto. Aaltoyliopisto järjestää kursseja myös kesällä, ja näistä suorituksista saa halutesaan pientä taskurahaa KELA:lta. Kotona kyläillessä kannattaakin siis kaivaa vanhat todistukset esille ja tarkistaa, josko sen lukioaikoina suoritetun javakurssin saisi sittenkin hyväksiluettua yliopistola...

Onko teekkari sellainen kun oksentaa haalareilleen ja sammuu pusikkoon?

On ja ei. Teekkari on siinä mielessä mielenkiintoinen olento, että jokaiseen yksilöön sopivaa lajimääritelmää on hyvin vaikeaa, ellei jopa mahdotonta tehdä. Pitkän pohtimisenkin jälkeen sain paperille vain seuraavaa:

Teekkari eli tekniikan ylioppilas on yli 17 vuotias ihminen (tai vast.), joka opiskelee teknillisiä aineita yliopistotasolla.

Tämän kuvauksen alle mahtuukin sitten monenlaista tallaajaa: huippulahjakkaita ja taviksia; järjestöjyriä ja -jyrsijöitä; tupsufukseja ja jo toista tutkintoaan suorittavia... Lista on loputon. Ja kyllä,

teekkareista löytyy myös sellaisia pimeiden tuntien sankareita, jotka oksentavat haalareilleen ja sammuvat puutarhaistutuksiin.

Toisaalta, aivan yhtä hyvin teekkarilla saattaa olla täsmälleen samanlaisten haasteiden kanssa painivaa, vielä rattaiisiin kinuavaa jälkikasvua.

Kävin tänään ajelemassa Westendin rannassa, ja siellä oli hienoja taloja, muun muassa Slovenian suurlähettilään asunto. Kuinka saan kämpän Westendistä?

Pikainen katsaus internetin ihmeelliseen maailmaan ja asunnonvälityssivuille riittää kertomaan, että pelkillä opiskelijan tuloilla Westendiin ei ole asiaa: halvin löytämäni vuokra-asunto olisi irronnut vajaalla kahdella tonnilla kuukaudesta. Rahoituksen hoitamiseen minulla on muutamia eri vaihtoehtoja, joissa kaikissa on hyviä, mutta enimmäkseen huonoja puolia.

1. Peri rikas sukulainen. Plussat: Rahaa tulee ilman sen suurempaa vaivannäköä. Miinukset: Jonkun täytyy kuolla.
2. Hanki rikas puoliso. Plussat: Tässäkään tapauksessa sinun ei tarvitse nähdä juurikaan vaivaa, kunhan vain ensin löydät sopivan siipan. Miinukset: Puolisokandidaatin varallisuus on valittavan usein suoraan verrannollinen hänen ikäänsä, ts. se söpö peruskurssiassari ei välttämättä ole tässä tapauksessa se paras mahdollinen vaihtoehto.
3. Tee töitä ja säästä. Plussat: Saat naida kenet haluat, eikä kenenkään tarvitse kuolla (ellet sitten satu tekemään

elämäntyötäsi hautausalalla). Miinukset: Et pääse muuttamaan uuteen kotiin vielä pitkään aikaan.

Itse suosittelen lämpimästi vaihtoehtoa kolme. Kaksi ensimmäistä vaihtoehtoa saattaisivat tehdä elämäsi niin onnettomaksi, ettet edes osaisi enää kunnolla iloita kauniista talostasi ja golfkentän koiksesta, merenrannan rajaamasta puutarhasta. Aikaahan projektiisi tietysti menee, mutta ainakin sinulla on aikaa suunnitella unelmakämppäsi unelmasisustus moneneen kertaan uudeksi.

Voit lähettää äidille mieltäsi painavia kysymyksiä osoitteeseen aiti89@luukku.com.

Kulttuurin uudet tuulet

Kulttuuritoimikunnassa käy kova läpiveto, kun Tuukka Koistinen vihdoin maltaa luopua pestistään ja puikkoihin astuu vuoden armeijassa viettänyt Panu Simolin. Tällä kertaa siis vuorossa kulttuurivastaavan toimessa viihtyneen kiltalaisen jäähyväiset leffoille, karkeille, viisuille ja tieteen ihmetyksille sekä uuden kulttuurivastaavan ensimmäinen kolumni ja esittäytyminen.

Puolentoista vuoden pestini killan kulttuurivastaavana alkaa olla ohitse, sillä kauan odotettu maisemanvaihdos vaihtovuoden merkeissä tapahtuu vihdoin syksyllä.

Kulttuurivastaavan puikkoihin astuminen oli aluksi jännittävä, mutta lopulta erittäin palkitseva päätös. Toimikausieni aikana olen oppinut yhtä sun toista niin killasta, kulttuurista, itsestäni, elokuvista kuin elämästäkin.

Ikimuistoisia hetkiä

Näin jälkikäteen jää ainoastaan harmittamaan, etten käyttänyt vielä enemmän aikaa killan kulttuuritarjonnan lisäämiseen. Ajalla on kuitenkin tapana kullata muistot, joten päällimmäiseksi mieleen onkin jäänyt upeita kulttuurielämyksiä, kuten Stella Polariksen improvisoitu näytelmä, Euroviisuvalvojaiset, Ruisrock 2009, Heureka, Fazer excut ja mauttoman hyvä leffamaraton, vain muutamia mainitakseni.

Toivonkin että kulttuuritoiminta pysyy vähintään yhtä rikkaana ja monipuolisena, tai mielummin rikastuu vielä entisestään tulevaisuudessa. Tähän auttaa ahkerien kulttuurivastaavien lisäksi innokkaat ja ennakkoluulottomat kiltalaiset, sillä kulttuuri on parasta hyvässä seurassa nautittuna!

Ideat kehiin

Kulttuuritoiminta on tavoittanut kiitettävästi killan jäsenistöä laidasta laitaan, aktiivitoimijoista kiltahuoneella harvemmin luuhaaviin ja lafkan pimeissä nurkissa työskenteleviin kiltalaisiin. Virikkeille on siis selkeästi kysyntää, joten myös tarjontaa on hyvä pitää yllä.

Vaikka ideoita riittikin moneen lähtöön, niin paljon jäi kuitenkin tekemättä. Jos siis opiskelun vastapainoksi on vaikea keksiä mielekäästä tekemistä, niin tässä muutamia toteutusta vaille jääneitä ideoita kulttuurivastaavan tai kenen tahansa ideoitavaksi ja järjestettäväksi.

- Sarjakuva workshop
- "Heitä paskempi läppä"-saunailta

- Seksimesseuexcu
- Drinkki-ilta
- Ulkomaan kulttuuriexcu
- Graffitin (laillinen) maalaus
- Naurujooga

Lisää ideoita kannattaa ehdotella varauksetta kulttuurivastaaville, sillä kulttuurin nimissä voi nimittäin tehdä melkein mitä tahansa! Kaikki ihmisen tekemä on kulttuuria, ja vain mielukuvitus on rajana.

Uusi paimen

Tästä eteenpäin minä kuitenkin haistelen kulttuurin välimerellisiä tuulia Espanjan mailla, ja teitä tulee kaitsemaan uusi kulttuurivastaava Panu (lue Panun esittely viereiseltä sivulta). Molempien kuulumisia voinee lukea Sössön sivuilta jatkossakin, joten nautitaan kulttuurista ja jaetaan sen tarjoamat riemut!

Kiitos Heini ja Noora, ilman teitä olisi jäänyt monta hauskaa elämystä kokematta!

Väistyvä kulttuurivastaava
Tuukka Koistinen

Kuva: Toni Kukanen

Kulttuurielämyksiä parhaasta päästä.

Kaikkea sitä kuulee

Huomasin fuksivuonnani, että kiltta-aktiivisuus muovaa oudolla tavalla musiikkimakua. Musiikkimakuni on kokenut radikaaleja muutoksia lyhyessä ajassa ennenkin. Ne ovat voineet johtua sosiaalisen ympäristön muutoksesta tai jostain ihan muusta. Tällä kertaa kyse oli kuitenkin jostain ihan muusta. Killan tapahtumissa soitetaan musiikkia, joka järjestäjien mielestä sopii tilanteeseen tai vaihtoehtoisesti on kaikkien mielestä täysin sopimatonta. Myöhemmin olen nauttinut tällaisesta musiikista vaikka se ei kuulosta niin hyvältä kuin pitkälti automatisoidun levyhyllyn sisältö.

Kyseisestä muutoksesta tekee erikoisen myös se, että vanhalla musiikilla on enemmän tilaa kuin aikaisempien muutosten jälkeen. Niemessä on niin valtavasti opiskelijoita, että jokaiselle löytyy samanhenkistä seuraa. Tämä on osasy siihen, että levyhyllyn sisältö kuluu ja kuuluu edelleen uudessa seurassa.

Tämä kaikki saattaa johtua pelkästään allekirjoittaneen vanhenemisestä. Eikä enää ole tarvetta kuunnella joka paikassa samaa musiikkia, minkä voi ainakin osittain pistää teini-iän ehdottomuuden piikkiin. Toisaalta en ole varma, onko kiltta-aktiivien käytös niin kypsää, että tässä kohtaa voisi puhua vanhenemisestä. Oli miten oli, ilmiö on askarruttanut minua lähes vuoden ajan.

Tuleva kulttuurivastaava
Panu Simolin

Esittelyssä kulttuurivastaava

- ♥ nimi: Panu Simolin (irkissä Jinchu)
- ♥ syntyi: 17.01.1989
- ♥ kuoli: 13.07.2009
- ♥ nousee kuolleista: 09.07.2010
- ♥ fuksi: 2008
- ♥ kansalaisuus: Suomen
- ♥ sex: yes
- ♥ musiikkimaku: epävakaa
- ♥ juoma: Jallu
- ♥ elokuva: silloin tällöin mitä sattuu
- ♥ kirja: kaikki, mitä käsiin saa
- ♥ tv: nope
- ♥ pc-/konsolipelit: nope
- ♥ luonne: iloinen ja auttavainen (ja paskat)
- ♥ huumorintaju: kiero ja häiriintynyt

Verkko kiristyy

Teksti: Janne Askola

Aurinkoista kesäpäivää mukavasti solussani viettäessäni kiinnittyi katseeni pieneen, varsin erikoisen näköiseen hämähäkkiin. Tällä oli mielenkiintoinen mustavalkoinen väritys selässään sekä muuhun ruumiseensa nähden jopa häiritsevän pieni pää. Jonkun aikaa toisiamme katseltuamme päätin ottaa ohjat käsiini ja työntää tämän uuden kämppikseni pois häiritsemästä itseäni. Mutta mitä päätikään pieni ystäväni tehdä? Muutaman sentin loikka kauemmas minusta ja uudestaan tuijotuskilpailu käyntiin.

Internetin hakukonetta käyttäen kyseisen hämähäkin tarkempi lajikuvaus selvisi. Se kuului hyppyhämähäkkeihin. Normaaleista serkuistaan poiketen ystäväni ei kudo verkkoa saalistaakseen, vaan pyrkii hiippailemaan kohteensa lähelle, hyppäämään tämän kimppuun käyttäen jaloissaan olevaa hydraulista järjestelmää ja puremaan saalistaan. Varsinaisia täsmäiskuja, toisin kuin normaalisti on totuttu.

Teekkarimaailmassakin puhutaan jatkuvasti verkottumisesta ja uusien kontaktien luomisesta – joskus jopa liiallisin määrin. Pitäisi olla joka suuntaan valmis ja avoin, kutoa verkkojaan, jos niitä joskus sattuu tarvitsemaan. Koko ajan täytyy olla tavoitettavissa ja valmis repeämään jos jonnekin. Eikö olisi helpompaa vain hyppyhämähäkin tavoin kohdistaa katseensa haluttuun suuntaan ja löytää sieltä haluamansa. Ei turhanpäiväistä jaarittelua vaan täsmäiskuja. Tosiasiassa tämäkin on sitä niin paljon mainostettua verkostoitumista samalla tavalla kuin se seitin kutominen. Vaikuttaisi, että tästä kärrynpyörästä on mahdotonta päästä irti.

Vaikka näin olisi, niin ajatus leppoisista kesäpäivistä vain aikaa kuluttaen kuulostaa silti houkuttelevalta. Ei huolta kesätoiden stressistä, kevään kesken jääneistä kursseista tai ylipäänsä mistään. Voiko parempaa tapaa viettää kesä olla-kaan?

Seuraavan kerran nähdessäni uuden ystäväni kävi selväksi, etteivät täsmäiskut toimi kovin hyvin Otaniemen korkeusasteilla. Poloinen ei ollut löytänyt ainakaan solustani käsin itselleen mähantäytettä ja makasi selällään jalat sykkyyssä. Muistakaa siis verkostoituminen, ettette homehdu soluihinne, ja unohtakaa se ”Mañana, mañana”-asenne. Se sallitaan vain lämpimämissä kulttuureissa.

Kolumnisti lähtee kirjoittamaan seuraavat kolumnit Espanjan lämpöön.

Kisa!

Annukka on taas hukassa. Osa toimikunnan jäsenistä on lähtenyt vuodeksi vaihtoon, ja jättänyt vain kartan pöydälle vihjeeksi. Tunnista viereinen maa ja vaihtoon lähtijät. Luvassa totuttuun tapaan upeita yllätyspalkintoja arvonnassa voittajille..

Vastaukset Sössön palauteboksiin osoitteeseen <http://sik.ayy.fi/sosso/>

Laitathan mukaan sähköpostiosoitteesi tai ainakin unix-tunnuksesi, jotta löydämme sinut, jos tarvitsee.

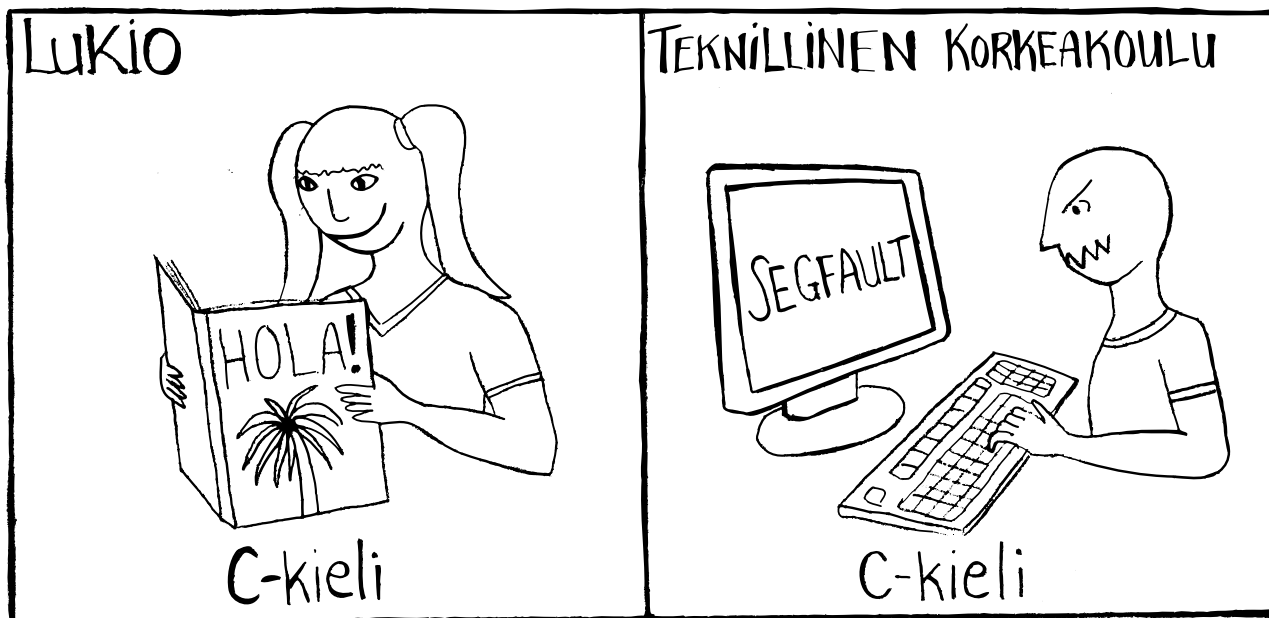
Edellisen lehden ämpärikisan voitti Michele Lindroos. Hänelle luovutettiin palkinnoksi lasten leikkiämpäri, jossa oli lapio ja pullo olutta.

Oikeita vastauksia oli edellisessä kisassa kaksi: toisaalta ämpäri liittyi Sössön Alkon halvimpien testiin, toisaalta tietenkin wappusimaan.

Sarjis!

Käsikirjoitus: Anna Mannila, Olli Pirttilä

Kuva: Kaisu Ölander

Milloin? Mitä? Missä?

pe	16.7.2010	Kesäsitsit	OK20i
ti	27.7.2010	EESTEC IT Sauna Sprint	Otaniemi
pe	13.8.2010	Killan kesäpäivät	Sierla
la	21.8.2010	Varaslähtö	Alvarin aukio
ma	30.8.2010	Fuksien tuleminen	A-sali
pe	3.9.2010	Otasuunnistus	Otaniemi
to	9.9.2010	SIK-KIK-köydenveto	Alvarin aukio
pe	10.9.2010	Sössö 4/10 DL	
la	11.9.2010	Pelailusauna	OK20p
to	16.9.2010	Fuksisitsit	Täffä
la	18.9.2010	Nuukio Survival	Mehtä
to	7.10.2010	Sähköpäivät	Tre

Katso ajankohtaisimmat tiedot osoitteesta <http://sik.ayy.fi/>

Shanghai-taulukot

3-3					3-3				
3-4					3-4				
4-4					4-4				
3-3-3					3-3-3				
3-3-4					3-3-4				
3-4-4					3-4-4				
4-4-4					4-4-4				

ABB

Power and productivity for a better world™

The advertisement is a colorful cartoon illustration. On the left, a blue vertical banner contains the SICK logo, the text "Sensor Intelligence.", "SOLUTIONS TOUR 2010", and the website "www.sick.fi". A cartoon astronaut in a white suit with the SICK logo and a globe emblem on the chest is giving a thumbs up. The main scene is a forest clearing where a group of people, some wearing SICK-branded clothing, are gathered around a campfire. In the background, a SICK-branded jet flies over a lake with swans and ducks. A Finnish flag is visible on a pole. The bottom right corner contains the text "SICK Oy, Niittyläntie 5, 00620 Helsinki, 09-251 5800".

SICK
Sensor Intelligence.
**SOLUTIONS TOUR
2010**

www.sick.fi

SICK Oy, Niittyläntie 5, 00620 Helsinki, 09-251 5800

